

Jak tři putovali

napsal: Pavel Velecký

ilustrace: Eva Švrčková

Vítr s tváří mladé sovy se prohání po rozpálených pláních, nad lesy, vesnicemi i městy. Jako velký pták svými křídly, hladí větvičky stromů, které mu na oplátku zamávají svými lístky. Některé stromy, ve svém slastném rozpoložení upustí nedozrálý natvrdlý plod, který, co čert nechtěl, mnohdy dopadne přímo na hlavičku spícího molka, malého zvířátka s hnědou srstí a černými kukadly. Taková nepříjemnost se stala i jednomu molkovi, který si za horkého dne hověl ve stínu stromu plodícího velké dužinaté plody výtečné chuti. Stát se to o několik dnů později, kdy by byl padající plod dostatečně zralý a měkký, roztříštil by se o molkovu snící hlavičku a celého by jej zalil sladkou a lepivou šťávou. Nedostatečně zralý plod však po tupém nárazu od molkovy hlavy odskočil a odkutálel se ke břehu blízkého slaného jezera. Snění nevinného zvířátka ukončila prudká bolest která jej donutila vyskočit na své krátké nožky a vztekle zaprskat. Chvilí zůstal stát na místě a čekal až se stíny růžových mušliček, které mu poletovaly jako vínem zmámení motýli před očima, schovají někam mimo zorné pole a až jeho bolavá hlavička bude zase schopna ovládat stabilitu celého těla natolik dobře že nebude při každém pokusu o krok hrozit pád. Brzy se jeho myšlenky srovnaly tak, že si uvědomil že jeho přirozenosti je bližší běhat po všech čtyřech tlapkách, nikoli balancovat na zadních. Postavil se tedy tak jak se na správného molka sluší a patří, rozhlédl se po okolí, vyhlížeje nějaký blízký cíl ke kterému se vydá, aby něčím aktivním strávil čas, chodem světa svěřený jeho životu, Viděl hájek vysokých stromů, pod jednímž z nich stále stál ač hrozilo nebezpečí další bolestivé nehody. Před hájkem byla nízkou travou porostlá stráň, přiléhající k velkému slanému jezeru, na jehož břehu stále ležel velký kulovitý plod co způsobil molkovi onu bolestivou nepříjemnost. Oči zvířátka plné blesků vzteku malých tvorečků chvíli s přivřenými víčky pozorovaly ležící tykev, brzy však v dáli na obzoru spatřily věc daleko zajímavější. Po jezeře se něco pohybovalo, jakoby malý bílý měsíček bruslil tam, kde jezero ostrým řezem přechází v nekonečně modrou oblohu. Molk nevěděl že je to malá lodička z makudového dřeva, opatřená plachtou utkanou z jemného pápěří, jaké se usazuje pouze na strništích Nalyeského kraje, ležícího nedaleko odtud, právě za oním velkým jezerem. Plachta se ve světle veselého slunce leskla a mihotaly se na ní téměř všechny barvy duhy. Jen jedna chyběla, což byla právě ta nejoceňovanější vlastnost onoho vzácného plátna.

V uzounkém prostoru lodičky se tísnili tři muži. S vystrašenými pohledy křečovitě svírali okraje loďky, pohupující se po nijak velkých vlnách slaného jezera. Voda byla v podstatě klidná, to spíše strach tří pasažérů způsobil naklánění plavidla, což jejich hrůzu z plavby ještě zvyšovalo. Jako k nedosažitelné modle proto vzhlíželi k blížícímu se břehu, porostlého travou a s nedalekým hájkem vysokých stromů. Vítr hnal kymácející se loďku nevelkou rychlostí, ale zanedlouho se přiblížila ke břehu natolik, že její osádka mohla rozeznat i některé detaily, jako například velkou bledou tykev ležící v trávě, nebo hnědé zvířátko stojící opodál pod stromem, s pohledem vytřeštěně upřeným právě na připlouvající loďku. V mužích vzrostl neklid způsobený rozporupným pocitem. Na pevnině, která byla předmětem jejich tužby stál neznámý tvor nejevící známky plachosti, což může znamenat že na ně bez nejmenších rozpaků zaútočí, čímž získá bez velké námahy chutnou večeři nejen na dnešní den. Nevěděli, že podivné zvíře by se do zápasu se třemi muži nikdy nepustilo a podobná strava by mu navíc ani nesvědčila. Stálo tam s podobně rozporupnými pocity v nichž byla zčásti zvědavost i strach z takové nevídané věci jako je loďka, obsazená ještě ke všemu třemi lidmi.

Vítr, lapený do plachty, hnal loďku stále ke břehu, příd' rozrážela slanou vodu, která se s šploucháním rozstříkovala a tvořila oblé vlnky. Zvíře na břehu bylo ve vyděšených očích mužů stále větší a větší, ač neskutečnosti zůstávalo stále stejně malé, ba možná se i snažilo skrčit nohy a zatáhnout krk v domnění že tak bude méně nápadné. Plavba skončila když se kыл

loďky zaryl do písku na mělkém břehu jezera. Muži, kteří až dosud soustředili svou mysl převážně na molka, nečekali tak prudké zastavení a všichni popadali jeden přes druhého na dno loďky, kde se váleli mezi nevelkými zásobami jídla, lanem a tupou sekerou. Jako první vyskočil ven do studené vody Jechyzar a brodil se na pevninu. Nikoli však tam, kde číhalo zvíře, ale velkým obloukem mířil do míst odkud to nebylo daleko k vzrostlým stromům. Měl za to, že v případě náhlého útoku zde rychle nalezne dlouhou větev, kterou by zvíře zahnal, nebo před ním prchne do bezpečných výšin stromu, kam se podivný tvor snad nedostane. Druhý vystoupil Eleyšer a za ním poslední z cestujících, muž který zjistil že nemá jméno a rozhodl se ho se svými přáteli najít.

Když byla trojice na souši, v bezpečné vzdálenosti od stále strnule stojícího molka, začali se radit, co podniknou dále.

„Přátelé, náš cíl je jasný. Musíme postupovat tak, jak nám radil starý čajíčkář, jehož pokyny jsme na tuto cestu dobře vyzbrojeni. Nyní se vydáme do města Albud, které by mělo stát asi den cesty odtud.“ Pravitel Jechyzar, zatímco zbylí dva muži ho poslouchali, kroutíc si své šedivé kníry.

„Dobrá, Jechyzare. Vydáme se tedy rovnou do Albudu. Ovšem kterým směrem to město leží? Obávám se, že směr, který nám popisoval starý čajíčkář je právě ten, ve kterém stojí to zvláštní zvíře, jehož dobrým úmyslům bych ani za rybí štetiny nevěřil.“ Rekl Eleyšer, zatímco zbylí dva muži ho poslouchali, tahajíc si za své šedivé bradky.

Molk z povzdálí pozoroval počínání třech podivínů, až došel k závěru, že žádná velká zábava s nimi nebude. Zato ho ale zaujala vůně zásob zapomenutých v loďce, které si rád vyzvedne jen co nebudou ti tři nablízku. Pochopil, že jsou pravděpodobně nervózní z jeho přítomnosti, proto si odfrkl a odběhl mezi blízké stromy, kde se trojici ztratil z očí, ač měl stále dobrý přehled o tom co se děje na pobřeží.

„Podívejte, utíká! Bojí se nás, já to věděl že nebude nebezpečný. Nyní se tedy můžeme vydat na cestu. Neotálejme, neboť náš čas není nekonečný!“ Zvolal Jechyzar. Eleyšer s bezejmenným mužem jej rádi uposlechli a vydali se podél pobřeží k nevelkému kopci, porostlému tu a tam nízkými stromy, které ve svých větvích schovávaly velké množství maličkých ptáčků, z nichž každý umí zazpívat tři různé tóny. Dohromady tak pějí nádherné skladby a kdo jde kolem, má hned lepší náladu. Stejně tak tito cestovatelé, když šli vzhůru do kopce, poskočili si s chutí podle rajské hudby, linoucí se z korun stromů, načež se jim šlo tak krásně lehce, že se ani nenadali a stáli na vrcholku odkud byl dobrý rozhled po širokém okolí.

Na jedné straně bylo jezero, táhlo se jako široký pruh obrovské řeky, jen voda v něm nebyla dravá jako ve veletocích, ale stojatá, či chvílemi zjitřená opatrnou vlnkou, takže připomínala spíše hladinu klidného moře. Na obzoru za jezerem byly vidět břehy Nalyeského kraje, odkud tři přátelé vyrazili. Na opačné straně viděli řídký, ale rozlehlý háj stromů s vysokými kmeny a drobnými korunami. Od úpatí kopce se k hájku stáčela cesta, jejíž klikatou linií bylo možno rozeznat mezi stromy až téměř k obzoru, kde se pohledům ztrácel i samotný lesík. Kdyby se teď tři muži podívali zpět, spatřili by molka, kterak se již bez ostychu přebírá v zásobách jídla, zapomenutých v loďce. Nevadilo mu ani to, že se k ní musel brodit vodou, ač se obvykle namočil jen velmi nerad.

Jechyzar, Eleyšer a jejich bezejmenný přítel se ale zpět neohlíželi a s vědomím jasného cíle počali sestupovat z kopce, vstříc cestě vedoucí skrze lesík hubených stromů někam směrem k městu Albud.

Země, které se dotýkaly jejich nohy, byla pokryta větvičkami, starým spadaným listím a bujnou travou, která vyrážela své výhonky snad všude na dohled, ať už v hustých trsech, nebo místy jen ojedinělých stéblech. Mohlo se zdát, že život na tomto místě by mohl být něco jako příjemná zkušenost, měl-li člověk nablízku přátele, kteří se rádi podělí o ulovenou rybu, kterou podají svému kamarádovi v upracovaných dlaních. Slunce píchalo svými paprsky do očí poutníků, prostrkávalo své zářící ostny skrz koruny stromů, takže obětem tohoto škádlení nezbyvalo než mhouřit oči.

Ve stínu košaté koruny jednoho prastarého stromu stála chaloupka, zhotovená ze dřeva, hlíny, kamene a skořápek velkých ořechů, rostoucích na nedalekém místě. Domeček byl postupně stavěn a zdokonalován po dlouhé roky, tak aby svému majiteli přinesl co největší užitek a pohodlí. Kvůli nedokonalému provedení a nízké trvanlivosti použitých materiálů však byly stále nutné nejrůznější opravy, aby dovnitř nezatékalo, nefoukal vítr či nebylo příliš chladno. Mužiček, obývající tuto stavbu si s těmito úkoly již dokázal poradit, měl na každou příhodu svou metodu jak uvést věci do pořádku. Bohužel, když už se naučil odstraňovat nejčastější závady svého příbytku, přestalo jej poslouchat tělo tak jako dřív. Přišlo na něj stáří. Neunesl už těžkou větev, nedokázal rozlomit skořáčku velkého ořechu a když chtěl opravit střechu, ve které po silném větru zela díra, dostal už na třetí příčli žebříku takovou závrať, že musel rychle slézt na pevnou zem a nechat díru svému osudu. Střechou tedy při sebemenším deštíku tekla do chaloupky voda a ta dále narušovala stavbu tak, že hrozilo její vážnější poškození. Navíc se uvnitř držela vlhkost, což na zdraví mužička nijak nepřidalo. Ač pršelo jen jednou za čas a počasí bylo většinou krásné, trvalo dlouho než vnitřek domečku dokonale vyschnul. Trvalo to dokonce tak dlouho, že dřív než mohlo k vyschnutí dojít, přišel další z oněch zřídkačných dešťů po kterém byla chaloupka nasáklá vodou jako houba. Mužiček kulhal, kýchal, smrkal a kašlal. Všem zvířátkům co žila kolem by ho mohlo být strašně líto, kdyby ovšem byla něčeho takového schopna. Ve skutečnosti jeho problémy žádný tvor z okolí nezaznamenal. Nebyl tedy na blízku nikdo, kdo by starému mužičkovi mohl pomoci.

Jechyzar, Eleyšer a jejich třetí společník procházeli zdánlivě nekonečným hájem stále stejných vysokých stromů s nevelkou kulovitou korunou. Dlouhou cestou, i neměnným okolím byli již značně zmoženi. Když uviděli mýtinu se svahem, z něhož čněly velké balvany zářící ve slunečním svitu, rozhodli se že toto je vhodné místo pro odpočinek.

„Sedneme si na ty balvany, jsou teplé od slunce a dost hladké na to, abychom se na nich mohli cítit dost pohodlně.“ Řekl Jechyzar. Ostatní mu dali za pravdu, posadili se, oddychli si a chvíli kolem zaraženě koukali.

„Nebylo by dobré se při takovém odpočinku trochu najíst?“ Otázal se s nejistotou v hlase Eleyšer.

„Ano, to by myslím bylo velmi vhodné. Jídlo nám dá dostatek sil, abychom bez sebemenších potíží zvládli naše předlouhé putování. Vytáhněme tedy bochníky chleba a sýr, kterým se konečně nasýtíme.“ Řekl Jechyzar.

„Dobrá, vytáhněte tedy bochníky a sýr, ať zaženeme svůj hlad.“ Prohlásil trochu rozpačitě Eleyšer.

„Pánové, kdo z vás nese naše jídlo?“ Zeptal se rozmrzele Jechyzar. Všichni tři muži chvíli zamlkle seděli na obrovských kamenech s koleny u nosu a s lesknoucí se rtutí v očích přecházeli pohledem jeden na druhého a druhý na třetího. A třetí opět na prvního. Jako první ticho přerušil bezejmenný muž, řka: „Vy jste nechali jídlo v loďce.“ Jechyzar s Eleyšerem s sebou trhli, každý ukázal na své dva druhy a zároveň zvolali: „Myslel jsem že jídlo berete vy!“

„Zdá se tedy že jsme se příliš spoléhali jeden na druhého. Nejsme dostatečně sehraní, v počátcích naší pouti se proto vyskytly chyby. Ale nebude třeba ji proto ukončit. Radil bych vám neodesílat světlo naší naděje do černé jeskyně bezradnosti. Spojíme své síly a díky našim společným dovednostem se nelehkému osudu postavíme. Každý z nás jistě umí něco, čím bychom mohli získat potravu.“ Řekl Jechyzar.

„Ano, já umím zbavit rybu šupin, ale neumím ji chytit ani připravit.“ Prohlásil Eleyšer, předpokládaje že zbývající dva úkony budou ovládat jeho společníci.

„Já umím taky zbavit rybu šupin, ale neumím ji chytit ani připravit.“ Řekl Jechyzar.

„Ano, taktéž umím zbavit rybu šupin. Nikdy jsem ale neslyšel o tom jak ji chytit a připravit.“ Řekl třetí společník.

Jechyzar uchopil zlehka svou bradku a začal si ji prsty zamyšleně mnout. Zbývající

dva chvíli tékali očkama po okolí, až se jejich pohledy zastavily na Jechyzarovi, který řekl: „Ani spojením našich dovedností potravu nezískáme, není tady totiž nablízku žádný potok ani jezero ve kterém by žily ryby.“

„To je pravda,“ opáčil Eleyšer. „Jak si tedy poradíme? Když ani dohromady nevládneme dostatečnou vědomostí na to jak si obstarat potravu v pusté přírodě?“

„Co neumíme se musíme naučit. Právě teď je ta nejvhodnější doba. Vyzkoušíme si vše, ve chvíli kdy to budeme potřebovat nejvíce. A tak i nalezneme ten nejlepší způsob.“ Prohlásil Jechyzar. Třetí muž se zeptal: „ta chvíle je právě teď. Co nám tedy radiš, Jechyzare? Máš nějaký nápad?“

„Hm, myslím že ano,“ odpověděl Jechyzar. „Půjdeme stále dále. Tak na své cestě postoupíme a časem musíme najít zdroj potravy. Buď lapíme divé zvíře, nebo narazíme na strom obsypaný výživnými a chutnými plody.“ Jechyzar se ve své řeči trochu rozbujněl, proto si ani neuvědomil že on ani jeho dva přátelé již pár let nejsou ve věku kdy by byli schopni lapit divé zvíře. Sběr ovocných plodů se proto zdál být pravděpodobnější variantou toho, jak bude obstarána dnešní večeře. Muži vstali, oprášili ze sebe drobný písek, který na nich ulpěl, když seděli na kamenech a chystali se po tomto krátkém odpočinku opět pokračovat v cestě. Dříve než seskočili z kamenů, aby se vrátili k cestě vedoucí hájkem, spatřil Eleyšer zvláštní věc, ležící mezi kameny.

„Podívejte, něco podivného tady leží. Vypadá to jako malý brousek na kudličku.“

„Jak malá ale ta kudlička musela být, aby se dala nabrousit s tak drobným brouskem? A jaký by musel být její majitel aby ji mohl používat?“ Zamyslel se Jechyzar.

Třetí muž beze jména dodal: „Ano, je to zvláštní. Já bych tak malé nástroje neupotřebil.“ Díval se přitom na Eleyšera, držícího mezi dvěma prsty podivný brousek. Ten počkal až se všichni sdostatek podívají a vynadívají, dal brousek do kapsy a vydal se následován ostatními přes mýtinu na pouť jednotvárným hájkem.

Malý mužiček, obývající chátrající chaloupku se právě pokusil vydolnout ze země podivnou bledou kořenovou zeleninu, kterou pěstoval na skromné zahrádce pod okny svého domečku, když uslyšel blížící se hlasy. Zaradoval se, že po cestě vedoucí nedaleko jeho stavení jdou nějakí lidé, kteří by mu mohli přinejmenším pomoci vyrvat ze země ten zpropadený kořen. Než by se však na svých slabých nohou dostal na cestu, byli by již procházející lidé dávno pryč. Ani jeho hlas nebyl tak mocný aby jej bylo slyšet až tam. Kvapně vešel do chaloupky a tam vyhledal trubku, kterou si sám zhotovil z duté větve jednoho stromu. Nadechl se a vši silou zadul do svého nástroje, z něhož tak vyšel sice ne příliš silný, ale i tak docela dobře slyšitelný zvuk.

Když tři cestovatelé uslyšeli zvuk trubky, okamžitě se zastavili a otočili ve směru odkud přicházel.

„Slyšíte? To je jistě sněžný kur! Ulovíme jej a upečeme.“ zvolal radostně Jechyzar. Jeho nadšení ztlačilo ochablo, když viděl, jakými pohledy si jej změřili jeho dva přátelé, kteří se na věc dívali poněkud střízlivějšíma očima.

„Obávám se že to nebude sněžný kur. Vždyť zde ani zdaleka není žádný sníh, kterým by se živil.“ Poopravil svého kolegu Eleyšer. I ten měl ovšem o sněhu a sněžných kurech hodně zkraslené představy. Budiž mu omluvou že neměl možnost sníh nikdy vidět a věděl o něm jen ze zprostředkovaných vyprávění odvážných cestovatelů. Třetí muž prohlásil, že ve směru, odkud zvuk přichází se zdá být méně stromů, ba snad že je tam okraj hájku. Mohlo by tam tedy stát i obydlí hodných lidí, kteří poskytnou znaveným poutníkům drobnou pomoc tím, že se s nimi podělí o výživné zrno. Tato možnost se všem natolik zalíbila, že se rozhodli sejít z cesty a podívat se, co se za blízkým okrajem hájku nachází. Prodírali se skrz nízké bodláčí a spadané větve, klopytali přes skryté jamky a nečekané výmoly, až se ocitli na volném prostranství porostlém šťavnatě zelenkavou travou. Místu vévodil velký rozložitý strom, pod kterým se stydlivě krčila malá chaloupka a u ní stál človiček, divoce mávající rukama na nic nechápající trojici.

„Vidíte to také?“ řekl Eleyšer. „Nějaký malý chlapík tam stojí a mává na nás. Jsme snad již očekáváni? Pojdme k němu blíže, ať se dozvíme oč zde jde.“ Všichni tři utrmácení muži se vydali něžně hladivou travou k vysokému stromu, který svým stínem držel chaloupku jako kovář motýla na dlani.

„Vítejte, přátelé! Jsem rád že jste slyšeli mé zatroubení, ač nebylo moc silné a zvučné. To víte, jsem již hodně starý, starší než vy, ano, ano. Zdraví mi neslouží a síly mne pomalu opouštějí. Žiji zde sám a to je pak těžká práce obstarat si nějaké jídlo.“ Uvítal je malý človíček, stále držeje v rukou svou trubku. Eleyšera jeho slova vůbec nepotěšila, pomyslel si, že jen narazili na dalšího hladovce který se v pustině o sebe nedokáže postarat.

„Rádi bychom vám pomohli, ale sami nemáme s sebou žádné jídlo. Zapomněli jsme je v loďce u slaného jezera. Jsme však příliš daleko na to abychom se vrátili zpět.“ vyložil Eleyšer. Mužik však jen mávl rukou a řekl: „to nevádí, když mi pomůžete, rád vás pohostím. Jídla mám dostatek, jen je pro mne jistým způsobem nedostupné. Tak třeba tyto kořeny, které si pěstují na své malé zahrádce, jsou po krátkém povaření ve vodě s trochou ještěřčích krup nejen lahodné, ale i velmi výživné. Země si však tuto pochoutku drží příliš pevně ve svých temně vlhkých čelistech a já sám již nejsem schopen kořen vytrhnout. Nedaleko odsud je strom, ze kterého padají obrovské ořechy, již ale nedokážu ořech donést až sem, natožpak rozlousknout jeho tuhou skořápku. V těch místech také rostou keře s výtečnými šťavnatými bobulemi, ty však rostou jen na nejvyšších větévkách, kam já nedosáhnou. Pomůžete-li mi, připravím i pro vás dostatek vynikajícího jídla.“

Eleyšera potěšilo, že jej někdo považuje za dostatečně silného a schopného pomoci, ač sám, stejně jako jeho druhové, byl již v pokročilejším věku. Proto bez zaváhání nabídl mužíčkovi pomoc, aniž by čekal, co na to řeknou jeho dva přátelé. Jechyzar si chtěl nejprve vše dobře promyslet, když ale viděl Eleyšerovu rozhodnost, dospěl k závěru, že to co po nich neznámý človíček chce, nejen že nebude obtížné, ale zároveň to prospěje i jim. Jako první vytrhli ze země kořen. Uchopili jej pevně všichni tři, zabrali, hlína zapraštěla a na světě se objevila podlouhlá klikatá věc bledé barvy. Človíček z toho měl velkou radost. Zanesl kořen do chaloupky a poté zavedl své pomocníky k velkému ořešáku. Byl to strom se silným sukovitým kmenem a korunou ze spletítych větví. Na zemi pod stromem leželo několik ořechů, velkých téměř jako onen malý mužik. Každý z mužů zvedl jeden ořech, který byl těžký a zaplnil celou náruč. Ani starý chlapík nešel zpět s prázdnou, našel si jeden malý oříšek, který byl schopen bez větších potíží unést. Ořechy dali do chaloupky, ve které museli být tři cestovatelé skloněni, jak byl strop nízký a vydali se zpět, tentokrát ke keři s bobulemi, vybaveni nádobkami ve kterých plody odnesou.

Husté keře rostly jen o něco dál než strom s ořechy. Velké lesklé bobule rostly vysoko, ale tři přátelé na ně dokázali dosáhnout. Eleyšer si všiml jiného, nižšího keře, s černými plody: „co to roste tady? Tyto bobule trhat nebudeme? Na pohled vypadají že by nemusely být špatné.“ Malý chlapík se však zachmuřil a aby si snad Eleyšer jednu bobuli neutrl, skočil před keř s roztaženýma rukama.

„Ať vás ani nenapadne tohle jíst! Je to hodně nebezpečná rostlinka. Víte, každý člověk má ve své duši spoustu různých místnůstek. Některé jsou velké a světlé, plné radosti a veselí, jiné vládnou klidem a moudrostí. Jsou tam však i temné kobky, v nichž za dobře zavřenými dveřmi žijí odpudivé bestie které, jsou-li vypuštěny, lidskou duši roztrhají, zaneřádí, či zcela zničí. Bobule, rostoucí na tomto keři ty dveře otevírají. Nechcete-li zemřít v divém šílenství, dobře se jim vyhněte!“ Eleyšer zamyšleně pokyvoval hlavou, přičemž si mnul bradku. Dal se s ostatními do sbírání plodů z velkého keře, ale přitom po očku pokukoval po temných bobulích. Neměl v hlavě žádný plán, ani představu, nač by je mohl použít, říkal si však že něco takového by se mohlo hodit. Proto, když všichni odcházeli zpět k chaloupce, nenápadně si několik bobulí utrhl a schoval u sebe. Potom se rychle přidal k ostatním aby nezůstal pozadu. Když přišli zpět ke stavení, řekl jim mužíček ať se posadí venku a počkají než pro všechny připraví vydatnou stravu z vytrženého kořene a ještěřčích krup. Vysvětlil jim, že

ještěřčí kroupy jsou zrníčka z klasů, rostoucích divoce na velkém lánu jež se rozprostírá mezi tímto okrajem hájku a městečkem Halimur. Z tohoto městečka prý vedou všechny důležité obchodní cesty. Trojice přátel proto začala zvažovat možnost, že projdou polem a než slunce zapadne budou v Halimuru kde naleznou bezpečný nocleh, neohrožováni krvežíznivými nočními šelmami, jež žijí v lese. Zatímco se domlouvali na pokračování své cesty, rozlouskl každý za pomoci dvou kamenů jeden z velkých ořechů. Pomocí nástrojů, které jim za tím účelem půjčil malý chlapík, vydolovali jedlou část ořechů ze skořápek. Když byli s touto prací hotovi, linula se již z oken chaloupky zvláštní vůně, jakou nikdo z nich ještě necítil. Nebyla nijak podbízivě lahodná, ale ani odpudivá, byla z ní znát síla a výživnost stravy, kterou mužik připravoval na velkém kotlíku postaveném na třech nožkách nad ohništěm uprostřed hlavní místnosti. Když bylo jídlo hotovo, pomohl Jechyzar hostiteli vynést kotlík před dům, kde se všichni čtyři dosyta nejedli. Když dojedli, zeptal se Jechyzar: „myslíte, že je dobrý nápad jít přes pole s ještěřčími kroupami do Halimuru? Máme za to, že pokračovat dál po lesní cestě by pro nás nebylo bezpečné ani rychlé. Z Halimuru se zajisté dostaneme po jedné z obchodních cest do Albu, že?“

„Já sám jsem přes toto pole několikrát šel. Byl jsem tenkrát ještě mladý a silný, cestu jsem tedy bez potíží zvládl. Musíte ale počítat s tím že pole je rozlehlé a klasy vysoké. Z Halimuru vedou čtyři cesty. Jedna na sever našeho kraje, druhá na východ, do hor, třetí je malá nevýznamná cesta, vedoucí mnoha oklikami ke slanečnému jezeru. Zbývající cesta je nejdůležitější, právě proto, že vede na západ, tam kde leží město Albu. Nikdy jsem však nebyl dále než v Halimuru, nemohu vám tedy poradit jakým způsobem cestovat dále. Do Albu však jezdí mnoho kupců, snad by vás některý z nich mohl svést. Musíte si ale dát pozor, mnozí z kupců jsou velmi vypočítaví a praradní lidé. Mají v očích lesk liščího pohledu, který varuje pozorného člověka před někým, jehož slova mohou být dvousečná a zrádná.“ odpověděl malý chlapík. Když domluvil, rozkašlal se, protože jej dlouhá řeč unavila.

„Děkujeme za vaše pohostění, vstřícnost i rady, které jste nám poskytli. Rádi bychom vám také nějak pomohli. Co bychom pro vás mohli ještě udělat?“ zeptal se Eleyšer, pozorujíc kašlajícího mužika.

„Ano, ale nevím zda si s tím poradíte. Jak vidíte, má chaloupka je chatrná. Nejhorší je, že mi střecha zatéká. Mám sice vše potřebné, co oprava vyžaduje, sám ji už ale nezvládnou.“

„Sám jsem střechu nikdy neopravoval, ale myslím, že to všichni tři dohromady zvládneme. Ukažte nám prosím, čím a jak máme střechu opravit, rádi se o to pokusíme.“ řekl Eleyšer. Všichni muži vstali, vzali si od svého hostitele nástroje a pustili se do opravy. Nejprve Jechyzar svou nepozorností způsobil ještě větší díru ve střechě, když však přispěli trochu šikovností Eleyšer a muž beze jména, podařilo se jim střechu opravit tak, že se zdála být nejen nepromokavá, ale i odolnější proti silnému větru než byla doposud. Chlapík jim velmi děkoval a téměř se již těšil na příští deštěk kdy si konečně bude moci v plné kráse vychutnat pohodlí svého domu.

„Pomohli jste mi více než já vám, než vyrazíte na cestu, dám vám trochu jídla, které vám přijde vhod dokud si neobstaráte jiné ve městě.“ Mužik přistoupil ke stolku na němž ležely vydlané dužiny ořechů a jal se je porcovat malou kudličkou. Moc se mu to ale nedařilo, protože nožik byl poněkud tupý. Eleyšerovi v mžiku svíto: „Neztratil jste náhodou nedaleko odsud na velkých kamenech brousek? Podívejte, tento jsem tam našel a myslím, že by se velmi hodil k vaší kudličce.“

„Ano, vzácný dobrodinče! To je můj brousek. Co jen jsem se jej nahledal. Musel jsem jej na kamenech zapomenout, někdy se tam totiž chodím vyhřívat a z dlouhé chvíle si brousím. Je to již pěkných pár dní, co jsem zjistil že brousek nemám a moje kudlička, však vidíte sami, za tu dobu notně otupěla. Děkuji vám. Jen co si brouskem kudličku naostřím a dám vám na cestu ořechy, odměním se drobným darem i za tuto vaši pomoc.“ A jak slíbil tak i udělal. Do plátěnka každému zabalil několik kousků z velkých ořechů a pár sladkých bobulí. Poté přistoupil k nízké skřínce, vyřezané před mnoha lety z kmínku jednoho vyvráceného stromu,

otevřel ji a z jejích útrob vytáhl podivný omšelý papír.

„To je kouzelná mapa. Vyměnil jsem ji kdysi před dlouhými časy za plechovou konev u jednoho kramáře v Halimuru. Přistoupil jsem tenkrát na tuto směnu, ač jsem sám nikdy necestoval. Chtěl jsem totiž při vhodné příležitosti mapu vyměnit za něco co lépe využiji. Teď už ale do města ani jinam nechodím, mapa by tedy u mě ležela bez užitku. Vám udělá lepší službu a já se vám tak odvděčím za pomoc kterou jste pro mě vykonali.“

Jechyzar si vzal s díky mapu pod svou ochranu a trojice se vydala na další putování. Starý mužík jim ještě ukázal kudy se dostanou k poli a jakého směru se mají držet aby zdárně došli do Halimuru.

Pole, přes které museli tři přátelé přejít, bylo skutečně neobvyklé. Divoce rostoucí stvoly čněly až nad jejich hlavy, takže na konec lánu nebylo možno dohlédnout. Všichni tři se museli prodírat jako malí brouci na své cestě hustou travou. Rostly zde nejen klasy s ještěřčími kroupami, ale i různé plevelné rostliny, jejichž jazykovité listy trčely k nebi jako naježené bodliny dikobraza. Za velkého šustění travin a hekání cestovatelů, klopytajících po hroudovité zemi se prodírali polem k cíli jež přes hustou hradbu zeleně nemohli spatřit.

„Jechyzare?“ řekl muž beze jména, „co je to kouzelná mapa? Nikdy jsem o takové věci neslyšel. V čem spočívá její kouzlo?“

Jechyzar se nad otázkou zamyslel, přičemž pokračoval v chůzi. Jeden uvolnivší se stvol vysoké rákosovité traviny jej šlehnul přes obličej.

„Také jsem o něčem takovém ještě neslyšel. Myslím že nám ten chlapík zapomněl říct jak se s mapou pracuje. Snad na to ale přijdeme sami, budeme-li ji ovšem potřebovat. Zatím se bezpečně držíme správného směru a brzy dorazíme do města. Byl bych rád, kdyby to bylo co nejdříve, slunce už se kloní k obzoru a tady v poli se začíná zabydlovat tma.“ Řekl Jechyzar. A skutečně, ač bylo na volném prostranství stále dostatek světla, stín, vrhaný vysokými listy se zahušťoval a stával se více a více temný. Snažili se tedy zrychlit a prodírali se travinami s největším úsilím, jakého byli schopni. Jako první šel Jechyzar, za ním se držel Eleyšer a úplně poslední šel muž beze jména. Jechyzar byl tedy první, kdo spatřil paprsky světla, procházející zeleným valem, což značilo blížící se konec pole. Stále však nevědě, co se na druhé straně skrývá. Vyjdou z pole přímo na okraj města? Nebo se objeví u opuštěné silnice, či se nevhodně nachomýtnou k bandě odpočívajících loupežníků? Konec pole se blížil a Jechyzar se snažil mezerami mezi klasy zachytit obrázek místa, které je čeká za posledními listy vysokých travin.

Když konečně Jechyzar rozhrnul poslední stébla, spatřil mírně zvlněnou, kamenitou krajinu se širokou prašnou cestou, poblíž které byla studna s kamenným ostěním. U studny stála mladá dívka se zahalenou tváří a spouštěla právě dolů nádobu na vodu. Ač nebylo možné spatřit její obličej, dívčiny oči prozrazovaly, že pod jemným šátkem barvy voňavých okvětních lístků se skrývá tvář nezměrné krásy. Jechyzar zůstal stát na okraji pole, stejně jako jeho přátelé, kteří již byli také z pole venku a spatřili dívku u studny. Ta si jich všimla až po chvíli a pohled na tři utmácené, sešlé a zaprášené muže, kteří se z ničeho nic objevili u pole ji natolik poděsil, že upustila provaz, kterým spouštěla do studny nádobu, jež se tak za okamžik i s provazem za tlumeného žbluňknutí ocitla v chladné temnotě studny. Kráska si vylekaně zakryla rukou tvář a ustoupila o krok zpět. Nebylo jisté, zda má větší hrůzu ze tří poutníků, nebo z toho, že právě přišla o nádobu na vodu. Chvíli na sebe všichni zaraženě hleděli, ostýchajíc se promluvit. Muž beze jména už mlčení nevydržel a zeptal se: „Nepotřebujete pomoci, krásná dívko?“

„Ne!“ vyrazila ze sebe tázaná rozhodně. Potom však zmateně zatěkala očkama a trochu opatrně, až bázlivě řekla: „totiž ano, spadla mi do studny nádobu, jinou nemám a studna je velmi hluboká. Chtěla jsem domů nanosit dostatek vody, aby se můj otec, až se vrátí, mohl umýt, a abych měla z čeho připravit jídlo pro něj a mou sestru.“ Tři muži se zatvářili provinile, protože věděli, že nehodu způsobili oni tím, že se z pole vynořili právě na tomto místě. Bylo tedy jejich povinností dívce nějak pomoci. Ale jak? Podívali se do útrob studny, kde v temné hlubině spatřili matné obrysy nádoby, jež jako loďka plula po hladině. Slézt dolů nebylo možné ani bezpečné.

„Máte doma ještě nějaký provaz?“ Zeptal se dívky muž beze jména.

„Ano, my máme velmi mnoho provazů, má sestra je totiž splétá a otec prodává ve městě na trhu.“

„Pak je vše v nejlepším pořádku, půjdeme teď k vám a nějaký dlouhý provaz si vezmeme. S jeho pomocí dostaneme nádobu zpět.“

Dívka s nápadem souhlasila a tak se tento čtyřčlenný průvod vydal směrem k domku, v němž žila se svou sestrou a otcem. Byla to kamenná stavba u cesty k městu, jehož hradby již byly na dohled. Dům byl prostorný a čistý. Ve velké místnosti seděla mladá žena a splétala provazy. Když viděla, jakou nenadálou návštěvu přivedla její sestra, vstala a tvářila se velmi

překvapeně, nevedouc co se děje.

„To je má sestra Sirase. Já se jmenuji Ariase. Náš otec Maharibur se brzy vrátí z města. Nebude-li se moci po dni stráveném na sluncem rozpáleném tržišti a prašné cestě opláchnout, bude velmi rozmrzelý.“ Řekla třem mužům, kteří neměli po dlouhé cestě lesem a polem k Mahariburově rozmrzelosti daleko.

„Žádný strach, jak jsme slíbili, pomůžeme vám. Budeme potřebovat jedno lano a nějaký hák, který na něj uvážeme a zachytíme jím nádobu ve studni.“ Vyložil dívce muž beze jména, který měl plán na záchranu nádoby dokonale promyšlen. Dívka se svou sestrou vybraly vhodné lano, ale o žádném háku nevěděly. Ariase však dostala nějaký nápad, vběhla do vedlejší místnůstky, odkud přinesla nástroj, podobný krátkým zahnutým dvojjzubým vidlím.

„Tímto kypříme půdu na naší skromné zahrádce za domem. Myslíte že bychom mohli takový nástroj použít?“ Zeptala se bezejmenného muže.

„Ano, to je přesně to co hledáme.“ Vzal si od dívky nástroj a pevně jej přivázal na konec provazu. Potom se všichni, tentokrát i s druhou dívkou Sirase vydali zpět ke studni. Za soustředěného ticha spustil bezejmenný muž svou improvizovanou sestavu do studny a chvíli, funic a zamyšleně špulíc rty s lanem různě pohyboval. Ze studny se ozýval šramot, dušený odrazem o kamenné stěny. Když se muži zdálo, že se mu podařilo nádobu zachytit, počal lano vytahovat zpět a k všeobecné radosti se ztracená věc opravdu pohupovala zavěšena za jeden zub kypřicího nástroje. Ariase zajásala a s neskrývanou radostí popadla nádobu. Muž beze jména jí ještě pomohl nabrat vodu a potom se všichni vrátili zpět do domu. Otec dvou dívek se ještě nevrátil, takže Ariase, která byla starší z obou sester, mohla v klidu připravit večeři. Trojice cestovatelů zatím seděla venku před domem a pozorovala slunce, zapadající za obzor. Rudá koule se postupně měnila v oranžový oblak, který dále přecházel do žlutého oparu, až celé nebe zalila šedivě modrá barva soumraku.

Po cestě od města přicházel muž, táhnoucí malý vozík. Tři přátelé hned věděli o koho jde a měli obavu, aby se na ně Maharibur nezlobil za to, že se usadili u jeho domu, s jeho dcerami. Zavalitá postava obchodníka s lany a jeho zachmuřená tvář vzbuzovaly v mužích ještě větší bázeň. Když mu však vyložili, co zde pohledávají, pozval je do svého domu a řekl, že jsou jeho hosty.

Ariase uvařila osvěžující nápoj, všichni si sedli k velkému stolu v hlavní místnosti. Zatím co se připravovala večeře, vyprávěl Jechyzar Mahariburovi o jejich cestě: „Všichni tři pocházíme z Nalyeského kraje za slaným jezerem. Žijeme tam v jedné nevelké vesnici a známe se po dlouhá léta. Ani jeden z nás nikdy necestoval dál než do nejbližšího města. Naše životy byly stejné jako životy většiny ostatních obyvatel všech podobných vesnic. Asi by to tak i zůstalo, kdyby tomuto našemu příteli,“ ukázal na muže beze jména, který nevěnoval příliš pozornosti Jechyzarovu vyprávění, spíše sledoval Ariase jak si počíná při vaření jídla, „nepřišlo jednoho dne na mysl, že by chtěl znát své jméno, které kdysi před lety ztratil, měl-li kdy vůbec nějaké. Nikdo, ani on sám si jeho jméno nevybavuje. Snad je tomu na vině kletba, seslaná šilhavým poustevníkem. Jakožto dobří přátelé jsme nemohli trápení našeho kamaráda jen nečinně přihlížet a tak jsme se jednoho dne všichni tři vydali za starým čajíčkářem, žijícím od nepaměti v naší vesnici. On, jako jeden z mála procestoval kus světa a za svůj předlouhý život nasbíral mnoho vědomostí. Proto, když u nás někdo potřebuje poradit s nějakou neobvyklou až tajemnou věcí, jde právě za ním. Ani starý čajíčkář nám nedokázal říct jméno našeho kamaráda, což jsme ostatně ani nečekali. Poradil nám však, kam se máme vydat, abychom jméno našli. Jeho pokyny jsme si dobře zapamatovali a vydali se na cestu. Naším prvním cílem je město Albud. Tam vyhledáme ženu, která se vyzná v kletbách a zná mnoho způsobů jak se jich zbavit. Ta nám, doufejme, poradí kterak postupovat dále.“

Maharibur pokyvoval hlavou, s pohledem upřeným do dále. Po těžkém dni byl zmožen natolik, že obsah a význam Jechyzarových slov se ani příliš nesnažil pochopit. Nechtěl být k hostům nikterak neuctivý, ale nenapadlo ho nic, co by na Jechyzarovo vyprávění řekl. Jako vysvobození přišla Ariase, nesoucí právě dokončenou večeři. Byla to zvláštní chutná kaše,

jejímž základem byly nejspíš oblíbené ještěří kroupy. Sirase přinesla hliněné misky, před každého postavila jednu a Ariase do každé dala porci kaše. Eleyšera napadlo, že by bylo vhodné hostitelům také něco nabídnout a že ke kaši by se pro zlepšení chuti hodily sladké bobule, které trhali s malým mužíčkem. Nabídl proto z plátěného uzlíčku, ve kterém měl všechny bobule a každý si rád vzal. Nikdo, ani Eleyšer si nevšiml, že mezi velkými, červenými plody je i několik menších, černých.

Večeře chutnala výtečně a všemi se rozlilo příjemné teplo a pohodlí. Když dojedli, zeptal se Maharibur: „Máte děti? Ne? Já, jak vidíte mám tyto dvě dcery. Dělaví mi velkou radost, spolu s nimi zde přežívá i vzpomínka na jejich matku a mou ženu, která zemřela krátce po narození Sirase. Bylo to pro mne tenkrát velmi těžké období, ale i přes všechny nástrahy jsem dokázal dobudovat tento dům a vychovat své dcery. Nyní mi pomáhají vyrábět lana a rezné nitě, které pak prodávám v okolních trzích, nejčastěji v Halimuru, protože je nejbliže. Náš dům stojí jen kousek od brány města, ale po této cestě mnoho lidí nechodí, protože vede do málo obydlených končin. A ve městě, to vám povídám, ve městě... ach, úplně jsem zapomněl co jsem chtěl říct.“ Všichni zkoprněle seděli kolem stolu a vytřeštěně hleděli na Maharibura, aniž by vnímali jeho slova, či jeho tvář. Ozvalo se zadunění, Sirase padla tvář na desku stolu a zůstala bez hnutí ležet. Pohledy všech přítomných se sice obrátily jejím směrem, nikdo však nevstal, nepromluvil, ani se jinak nepokusil zjistit co se dívce stalo. Ač se na ni dívali, vnímali ten obraz jako z úplně jiného, vzdáleného světa, který se jich nijak netýká. Za okamžik se místností rozlehla další tlumená rána, to jak se Eleyšer zhroutil na stůl stejně jako Sirase. Stejným způsobem, za tupého mlčení, upadli do říše omamného spánku i ostatní.

Sirase, která omámena černými bobulemi propadla sítím snového opojení jako první, se svou myslí ocitla ve velké místnosti s vysokými, zaklenutými stropy. Jediná místa, kudy do místnosti proudily měkké kužely světla, byla malá okénka, umístěná vysoko v čelech kleneb. Stěny byly kamenné, stejně tak jako podlaha. Bylo tam však čisto a i přes znatelný chlad sucho. Dívka napůl seděla, napůl ležela přesně uprostřed rozlehlého prostoru. Rozhlížela se kolem: viděla malá dvířka v jednom ze čtyř rohů. Odnikud nepřicházel žádný zvuk, nebylo znát jediný důvod, proč zde meškat. S námahou se postavila, její nohy se zdály být přetěžké, nedovedla si představit, jak se dostane až ke dvířkům. Udělala krok, pak druhý a její chůze byla opět snadná jako dříve. Vydala se tedy ke dveřím, zdálo se jí však, že jsou stále stejně daleko. Dala se do běhu, ale dveře se vůbec nepřibližovaly. Otočila se za sebe a podívala nahoru; stála pořád uprostřed místnosti. Sedla si na zem a celá nešťastná dala hlavu do dlaní. Nevěděla, má-li zavolat o pomoc, či jinak na sebe upozorňovat. Měla nejistý pocit, že za jedinými dveřmi z této místnosti se může skrývat něco nebezpečného, co by jí mohlo ublížit. Přesto jí nezbývalo nic jiného, než se ke dveřím nějak dostat a otevřít je. Když tedy nejde běžet k nim přímo, zkusí to jinak. Opět vstala, otočila se ke dveřím zády a šla do opačného rohu. Ihned viděla, že se skutečně pohybuje tak jak má, roh k ní byl stále blíže a když se otočila, viděla že dveře jsou dál. V rohu místnosti zatočila a šla podél zdi. Došla až do dalšího rohu, ze kterého pokračovala přímo do místa s dveřmi, ke kterým se tímto způsobem dostala. Dveře byly o něco nižší než ona a bylo v nich malé zamřížované okénko. Nahlédla jím dovnitř, ale nespatriła nic než tmu. Sáhla po studené, masivní klíce a dveře otevřela. Aniž vešla dovnitř, rozzářilo se před jejímá očima jako velký zlatý had obrovské propletené klubko lan. Jejich svit se odrážel v dívčiných vyděšených očích. Lana se počala svíjet a jejich konečky se natahovaly po Sirase. Ta s hrůzou přibouchla dveře a chtěla od nich utéci co nejdále. Opět se však nemohla hnout z místa, stála pořád u dveří, z jejichž okénka začaly vylézat zvědavé konečky zářících lan. Nejprve se jakoby báživě dotkly na několika místech jejího těla, načež se kolem ní začaly ovíjet a přitahovat ji ke dveřím. Lana ji škrtila kolem krku, omotala se jí kolem pasu i nohou. Snažila se vyprostit seč mohla, podařilo se jí udržet volné alespoň ruce. Lana svírala její tělo stále silněji a dívka se v panické hrůze snažila najít nějakou záchranu. Nahmátla kliku dveří a s nadějí, které sama nevěřila, s ní škusbla. Z místnosti za dveřmi se ozvalo cinknutí kovu o kámen, jak druhá část kliky dopadla na zem. S

utrženou těžkou klikou v ruce začala Sirase bušit do lan, prodírajících se dveřním okénkem a škrtících její tělo. Bušila silně a bezhlavě, chtějíc si za každou cenu zachránit život. Ucítila, kterak lano kolem jejího krku povoluje sevření, až jako mrtvý hroznýš splihle sklouzlo z její šíje a zůstalo viset z okénka jako zcela nevinný kus provazu. Stejně tak dopadla i všechna ostatní lana která ji držela, načež se dívka zhroutila vyčerpáním na zem a usnula.

Když Eleyšer dopadl svou hlavou na desku stolu, ocítl se svou myslí na rozlehlém palouku, pokrytém zeleným pažitem, místy promíšeným se žlutavými stébly. Tráva, hustě pokrytá rosou, mu sahala asi po kotníky a chladivé kapky vláhy jej studily do nohou. Nervózně přešlápl, potáhl si knír a vzhlédl k obloze. Spatřil ptáka s mocným rozpětím křídel, kterak krouží vysoko pod mraky. Pták za sebou v letu zanechával barevnou stuhu, která se po chvíli rozplývala a mizela. Její barvy byly zářivé a mnohočetné, oslňovaly jako šat ze vzácných látek. Eleyšer s neskrývaným údivem pozoroval tu nádheru, zatímco v hlavě mu kolovala otázka co je to za zvláštního ptáka a co znamená barevný pruh, který vykresluje svým letem. Od pohledu na širé, zářivě modré nebe se mu objevily mžitky před očima. Sklonil hlavu a zrakem propátral trávu ve které stál. Viděl šťavnaté zelené lístky, které se vlnily jako v podivném tanečku, každý se pohyboval v trochu jiném rytmu. V trávě spatřil mnohobarevné broučky, hemžící se a pinožící se za svými podivnými úkoly, které musí splnit dříve, než zemřou sešlostí věkem, opuštění a vyčerpání životem. Jeden z brouků vyšplhal, kdo ví proč, až na nejzazší koneček jednoho ze žlutavých stébel, kde se postavil na čtyři zadní nožky, zatímco přední vzepnul vzhůru, stanuv tak v jakési podivné, motlitbu připomínající póze. Pták, létající po obloze, náhle prudce zakmital křídly, nejprve prudce změnil směr letu ladnou kličkou, z níž se vrhl střemhlav dolů s otevřeným zobanem míříc přímo na brouka. Eleyšer s úžasem sledoval, jak se obrovský pták prudkou rychlostí snáší přímo před něj, tak rychle, že i barevná stopa, kterou za sebou zanechával, byla bledá a nevýrazná, jak se nestihla ve velkém kvapu řádně vykreslit. Tělo ptáka bylo překvapivě mohutné a rozpětí křídel budilo posvátnou hrůzu. Brouk, kterého pták v mžiku sezobl, pro něj nemohl znamenat nijak významné nasycení, pokud ovšem zdejší hmyz neměl nějaké jiné netušené vlastnosti, čemuž napovídala jeho nezvyklá barevnost. Když se obří létavec snesl před Eleyšera aby pozřel brouka, rozhodl se muž v rychlosti uskutečnit první bláznivý nápad, který mu přišel na mysl: s co největším odrazem, jakého by schopen, skočil a dopadl ptákovi na hřbet. Rukama se pohotově chytil kolem jeho krku. Zvíře jakoby s něčím takovým zcela přirozeně počítalo, se nikterak nesnažilo nového břemene zbavit a ladně se vzneslo zpět do výšin. Zde si Eleyšer uvědomil, že se dostal příliš vysoko, že se ani trochu necítí bezpečně. Nedokázal přinutit ptáka aby přistál, proto se jej jen křečovitě držel, z velké výšky se mu stále více točila hlava, zavřel s hrůzou oči, tiskl svá víčka silněji a silněji...

Ariase ve svém snu nikterak nevnímala své hmotné tělo. Byla naplněna pocity z neznámých barev a tónů, které do její duše vplouvaly z nějakého cizího, ale krásného světa. Nechávala se unést na vlnách melodií, které prolétaly skrze nepředstavitelná spektra barev, mísících se navzájem, vytvářejíce tak další, slovy nepopsatelné odstíny jež v člověku dokáží vyvolat různé emoce, které jsou za zvuků oné rajske hudby ještě mnohem silnější. Tak, jak se vjemy měnily, cítila dívka chvíli smutek, lítost, lhostejnost, klid, radost, či nevýslovné štěstí. Každý z těchto pocitů pro ni byl nezvykle silný a zanechával v ní nepochopitelně hluboký prožitek. Oblíbila se bledě modré kličky, rozpouštějící se na oranžovočerveném pozadí. Při těchto barvách cítila ve svém srdci lásku -cit, který dosud nepoznala a od nynějška ji bude provázet touha po jeho naplnění.

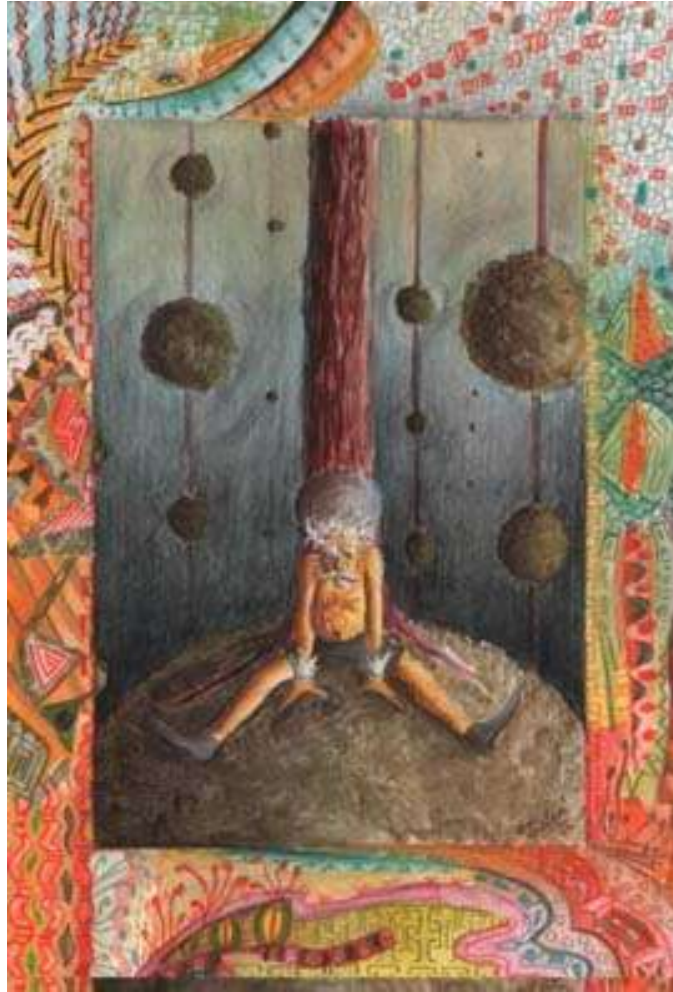
Když usnul Jechyzar, uviděl sám sebe stát na jakési kamenité poušti, kde široko daleko nebylo vidět nic než holou prašnou zemi. Jen přímo před ním stáli tři strážci. Byli nezvykle vysocí, téměř dvakrát tolik co on sám. Každý měl ruce složené na svých mohutných hrudích, za pasem dlouhou dýku s čepelí jistě hroznou, ale schovanou v bezpečí pochvy. Měli dlouhé špičaté kníry, tmavé a pevné, takže ty Jechyzarovy vypadaly před nimi spíše jako směšná napodobenina. Nebylo jisté, co strážci hlídají. Nestáli v žádném vstupu, ani za nimi nebylo

vidět nic zajímavého. Dali se na širé poušti libovolně obejít, aniž by si jich člověk vůbec povšiml. Ale Jechyzar z nějakého nepochopitelného důvodu chtěl jít právě tam, kde stáli tito tři siláci. Měřili si jej ze svých výšin přísnými pohledy, ač se mohlo zdát že jen nezúčastněně hledí skrze něj. Strčit do nich se Jechyzar neodvažoval, jejich vypracované svalstvo v něm vzbuzovalo značnou bázeň. Poodešel několik kroků od strážců a chvíli zadumaně postával a přešlapoval. Při přemýšlení si samozřejmě jako obvykle pomáhal popotahováním bradky. Oblouzněnost, ve které se nacházel, vnukla jeho mysli pocit, že věci běžně nepřírozené jsou pro něj snadné, že tedy vládne schopností dělat to, co by jinak nedokázal. Pocítil v sobě velkou sílu a mrštnost, které se rozhodl okamžitě využít. Vzdálil se ještě více od tří mužů, načež se otočil, mírně předklonil a soustředěně přimhouřil víčka. Rozšířenými nozdrami nasál vůni pouště, napjal své svaly a prudce vyrazil přímo proti strážcům. Kousek před nimi vymrštil své tělo do elegantního skoku a vysoké siláky přeskočil, jakoby to byla naprosto běžná věc. Za jejich zády však nedopadl do kamenitého písku pouště, ale s šetrnou něhou jej přijalo měkké mechové lože. Tušil to: neviditelná brána do osvěžující oázy, natolik rozdílné od nehostinnosti vyprahlé pouště, se nacházela přesně v místě kde stáli strážci. Jechyzar, naplněn pocitem uspokojení a náhle zmožen svým skokem se pohodlně uložil v mechu, načež se mu oáza rozplynula v šedivou mlhu bezesného spánku.

Maharibur jako jediný nepadl tváří na stůl, ale zhroutil se ze židle na podlahu, kde zůstal ležet ponořen do svých snů. Zdálo se mu o věcech, pro něj dosti citlivých. Viděl svou ženu stát daleko od něj, aniž by se k ní mohl přiblížit. Volal na ni, ale ona nijak nedávala najevo že jej slyší, jen nehybně stála, oděna v dlouhý splývavý šat. I z tak velké dálky bylo poznat, že se jedná o velmi krásnou ženu. Maharibur byl hluboce nešťastný, pohled na ni v něm probudil dávno zapomenuté a potlačené city, toužil ji opět obejmout a políbit, tak jako to dělal ve šťastnějších časech, kdy žili společně na témže světě. Čím více se jeho touha stupňovala, tím byl obraz vzdálené postavy nezřetelnější a bledší, až zmizel docela. V Mahariburových očích se objevily kapky slz. Tohoto silného, nepřístupného a tvrdým životem zoceleného muže ještě nikdo neviděl plakat. Ale i uvnitř takového člověka jsou city jemné až éterické, které pro něj znamenají mnohem víc, než jeho obvykle chladná tvář vyvolávající zdání že se jej trable života nedotýkají. Rozmazaným pohledem uslzených očí spatřil jinou krajinu než před okamžikem. Stál nedaleko okraje široké propasti, přes kterou vedl lanový most. Na druhé straně nehybně stály jeho dvě dcery. Má se vydat za nimi po lávce, nebo na ně zavolat, ať jdou za ním? Nebo je snad ponechat svému osudu, ať chtějí-li, postarají se o sebe samy? Přemýšlel, ale nebyl schopen se rozhodnout. Nechtěl Ariase a Sirase ztratit, stejně tak jako jim bránit ve štěstí, které je může potkat když opustí jeho dům. Nesmírně se bál, že to nebude štěstí, co je potká, ale něco mnohem horšího a že jednoho dne bude i své dcery oplakávat tak, jako svou ženu. Něco takového nechtěl za žádnou cenu dopustit. Divoce se rozeběhl po lanové lávce, ta se však živelně rozkmitala až v lanech zapraštělo. Maharibur se zarazil a couvl. Nechtěl jediný most, který jej spojoval s jeho dcerami zničit svou bezhlavostí, mající původ ve strachu. Opatrně se vrátil zpět na pevnou zemi. Pokud lávku někdy použije s rozvahou a klidem, bude mít stále cestu za Ariase a Sirase, stejně tak jako ony k němu. Zároveň budou moci žít nezávisle podle vlastních představ, podaří-li se jim je vyplnit. Maharibur si smířeně povzdechl a posadil se k okraji propasti, zahleděn na druhý břeh.

Ve snech muže beze jména probíhala jakási zdeformovaná smršť útržků z dosud vykonané cesty. Nejprve viděl sebe, kterak se vyděšeně drží okraje loďky, zmítající se na divokých vlnách širého jezera. Nemohl zachytit žádný zřetelný detail, jak bylo vše hektické, trhané a zmatené. Cítil v očích a nozdřích slanou vodu, vnímal zpěněnou vodní hladinu a nad sebou temné, zatažené nebe, jakoby krajinu někdo přikryl starým rezavým poklopem. Aniž by věděl jak, ocítl se v písku úzké pláže. Prach se mu lepil na jeho vlhké tělo, vnikal mu do vlasů i úst. S námahou vstal a chtěl jít směrem, který mu z nějakého důvodu připadal správný. Několik kroků před ním však stálo obrovité zvíře, divá šelma s dlouhými šavlovitými zuby, pěnou u úst a zlověstně se rozšiřujícími nozdrami. Cítil se příliš slabý a neschopný provést

cokoli na svou záchranu před krvežíznivým tvorem. Odevzdaně klesl k zemi a čekal až jej stvůra pozře. Ta k němu měkkými kroky přistoupila, očichala jej, přičemž mu trochu nasluntala do tváře a vydala se kamsi pryč do lesů. Muž si uvědomil že přežil, a že by měl z tohoto místa co nejdříve odejít, než se třeba zvíře vrátí. Když vstal, cítil jak se celý svět kolem motá a víří. Snad to nebyl jen jeho pocit, způsobený vysílením. Zdálo se mu, že i voda v jezeře šplouchá a vlní se ve stejném rytmu, jako se pletly jeho nohy. Mířil k lesu, který svou neproniknutelnou temnotou přetínal prostor nedaleko od břehu jezera. Jakmile překročil hranici onoho lesa, zdálo se mu, jakoby přešel přes okraj nějaké nespátřené průrvy. Aniž by měl čas pochopit co se vlastně děje, dopadl na korunu stromu. Rozhlédl se zmateně kolem, a uviděl les sestávající ze stromů, které rostly nejen vedle sebe, ale i na sobě, čímž vytvářely předlouhé, či snad dokonce nekonečné provazce kmenů, členěných kulovitými korunami. Brzy také seznal, že některé z těchto provazců se posunují stále dolů, jiné, jako například ten na kterém se nacházel, putují kamsi vzhůru. Nic nechápajíc seděl na koruně stromu a zároveň pod stromem, zatímco kolem něj vše stoupalo či klesalo jako v nějakém důmyslném lanovém mechanismu. Když si povšiml, že se blíží k něčemu, co vypadalo jako mlžná plošina, působící však dojmem pevného útesu, nemeškal a ve vhodný okamžik na ni přeskočil. Jeho tělo jakoby bylo v tu chvíli mnohem lehčí a pružnější. Zvládl skok s nečekanou přesností. Nyní se nacházel na světlém paloučku, kde rostla bujná tráva a v jednom hustém shluku nějaké křoví. Přistoupil k němu, aby shledal že je obsypáno obrovskými černými bobulemi, velkými jako jeho pěst. Bobule se navíc zvláštním způsobem nadýmaly a bobtnaly, jakoby v nich probíhal prudký kvas. Muž se jedné z nich opatrně dotknul, ta okamžitě praskla a rozstříkla kolem sebe černou lepkavou šťávu. Otřel si rukou obličej a odstoupil od keře. Svět se s ním stále houpal a vlnil. Zdálo se mu, že není schopen žádného soustředění, že jej obklopuje něco tak nekonečně nepochopitelného, že jeho mysl odmítala čímkoli zabývat, protože by to stejně nemohlo přinést žádný výsledek. Potácel se vysokými stébly, až zpozoroval že před ním v porostu něco leží. Rozhrnul stébla a ke svému úžasu spatřil schoulenou spící Ariase. Její krása mu ještě více zatočila hlavu, zalpal po dechu a snažil se udržet rovnováhu. Díval se na nádhernou dívku a cítil, že by měl udělat něco, co však nikdy neudělal a ani netušil jak to provést. Vzdouval se v něm nějaký cizí a nikdy nevyužitý cit, vyvolávající mžitky před očima a hřejivý pocit na prsou. Uvědomil si, že se u ní cítí krásně a chtěl, aby ten okamžik trval co nejdéle. Dívka se pohnula; začínala se probouzet. Snad ji svou přítomností vytrhl ze spánku onen muž. Opřela se o lokty, otevřela očka a pohlédla vzhůru, aby zjistila, kdo ji našel spící v trávě. Uviděla muže, s pokožkou pokrytou nalepeným pískem a listím, zježenými vlasy a vousy a černými šmouhami ve tváři. Ten pohled ji k smrti vyděsil, cítila se náhle v nesmírném ohrožení a ve své bezmoci začala hlasitě a pronikavě křičet. Muži, který až dosud dívku jen bezelstně pozoroval, zalehly náhlým jekem uši, celým tělem projel chlad, který změnil plamének, hřející v jeho prsou v ostrý chladný krystal. Zacpal si dlaněmi uši, aby utlumil ten drásavý křik, zavřel oči, aby neviděl smrtelnou hrůzu na tváři dívky, která v něm před chvílí vyvolala něco neskutečně silného, co však záhy sama svým jekem změnila v bolavý stud. Nechtěl již nic vidět, nechtěl nic slyšet. Toužil se ztratit z tohoto místa, opustit svět, který mu bezohlednou silou svíral mysl a drtil ji na bezcenný odpad. Tma za jeho zavřenými víčky se změnila v šedivou mlhu, dívčín křik přešel do hluchého šumu. Víc už nevnímal nic, ani sebe, ani své okolí.

První sluneční paprsky nového rána ohmatávaly nezvyklou scenérii uvnitř domu. Pět lidí sedělo s hlavami na stole, jeden ležel rozvalen na zemi. Všichni byli ve tvářích mrtvolně bledí, s popraskanými rty a tmným stínem pod očima. Pomalu a vysíleně se jeden po druhém probouzeli, rozhlíželi se kolem a snažili se pochopit co se děje.

„Ach, zdá se, že jsme poněkud usnuli.“ Řekl ochraptělým hlasem Jechyzar, který se domníval že je tomu na vině únava z dlouhé cesty. Maharibur, již vratce stojící na nohou opáčil: „Ještě nikdy se mi to nestalo, promiňte. Nechápu, čím to může být.“ Eleyšer to již chápal docela dobře. Už při prvních záchvěvech malátnosti, které pocítil po dojezení večere, si s hrůzou uvědomil, že omylem smíchal dobré bobule s těmi, před kterými ho tolik varoval malý mužík. Teď se cítil provinile a bál se říct, že ví co způsobilo takový nenadálý hromadný výlet do krajiny ukrytých myšlenkových proudů a fantazií. Každý měl sice v hlavě stovky otázek, ale z nějakého důvodu se nikomu nechtělo žádnou z nich položit nahlas. Zatímco se pomalu pokoušeli dát do pořádku svůj zevnějšek, přemýšleli si tiše o svých snech, které si jim počínaly rozsvěcovat v paměti jako hvězdy po západu slunce.

Jechyzar, Eleyšer a muž beze jména se po podivné noci necítili v domě svých hostitelů právě nejlépe a proto hleděli přestat jim co nejrychleji být na obtíž. Maharibur seděl na židli s rukama v bok a hlavou zamyšleně nakloněnou na stranu. Dívky sklidily ze stolu zbytky večere a tři muži stáli rozpačitě u dveří, nevěda jak se co nejzdvořileji rozloučit a pokračovat v cestě. Muž beze jména bázlivě pokukoval po Ariase, která, aniž by si jeho pohledu povšimla, se pohybovala místností s nepřítomným pohledem a jemným nádechem růžové barvy v obličejí. Sirase, když se na stole uvolnilo místo, si začala připravovat vše potřebné pro svou práci, tedy výrobu lan. Její otec si povšimnul, že se tváří poněkud zaraženě, až znechuceně. Vzrostla v něm nejistota, zda svou dceru nenutí do práce která ji ubíjí a ničí. Tento pocit u sebe

zaznamenal poprvé, proto zatím nic neřekl a sliboval si, že o tom se Sirase někdy později promluví. Teď však přenesl svou pozornost k hostům, přešlapujícím v koutě.

„Chcete se již vydat na cestu? Nemusíte spěchat, chcete-li jít do Halimuru, máte dostatek času. Město je odsud jen pár kroků.“

„V Halimuru se asi moc nezdržíme, rádi bychom tam požádali někoho, kdo by nás mohl povozem vzít do Albu. Vysvětlil mu Jechyzar.“

„Dobrá, zdá se že jste odvážní, já bych nikoho z lidí, kteří se v Halimuru pohybují o takovou službu nepožádal.“

„Slyšeli jsme už něco o tom, že tamní kupci jsou někdy zrádnější než vodní vír, skrytý v chladné hlubině.“ Řekl Eleyšer, který si záhy uvědomil, že Maharibur také obchoduje v Halimuru a taková slova by jej mohla urazit. Ten však nevypadal na to že by se jej poznámka nějak dotkla, naopak se zdálo že s názorem souhlasí a mezi místní kupce se ani moc nepočítá. Tři přátelé se tedy v dobrém a s díky rozloučili se svými hostiteli, načež se vydali do nedalekého města Halimur.

Ráno v kamenité poušti bylo chladné, ale slunce již bylo dostatečně vysoko nad obzorem aby dokázalo vše prohřát a změnit z nehostinné zimy v úmornou výheň. Už když vyšli z Mahariburova domu, spatřili na konci rovinaté pláně hradby města i se vstupní branou. Měli tedy usnadněnou orientaci a zčerstva se vydali vpřed. Když ušli několik kroků, zadrmlil muž beze jména pod vousy: „Mohli jsme se jich zeptat co s tou kouzelnou mapou. Třeba by někdo z nich věděl jak se používá.“

Eleyšer na něj tázavě pohlédl, řka: „Víme přece kam jít, tak proč ti teď leží v hlavě mapa?“

„Jen mě to tak napadlo. Teď sice víme jak dál, ale až se ztratíme, bude pozdě.“

„Já si myslím, že Maharibur by stejně nevěděl jak takovou mapu použít. Tyto věci znají jen lidé jako starý čajíčkář a jemu podobní. Obyčejní kupci se těmito věcmi nezabývají.“ Namítl Jechyzar.

„Maharibur možná ne, ale co taková Ariase? Vy jste si nevšimli jak byla kouzelná? Zrovna jako ta mapa.“

Eleyšer s Jechyzařem se zatvářili poněkud nechápavě. Muž beze jména si uvědomil, že jeho dva přátelé asi nevnímají vše ve stejném světle a proto u nich asi v tomto ohledu nenalezne porozumění. Více už se touto otázkou nezabývali, protože stanuli před branou Halimuru. Ač byla skromná, budila ve světa neznalých mužích úctu. Celá postavena ze žlutavého kamene, stála zde jako nestoudná krasavice, vystavující své svůdné tělo hladivým tykadélkům slunečního svitu. Ve stínu brány stál strážce, úplně jiný než z Jechyzarova snu. Byl nevelkého vzrůstu, hubený a velmi ospale vyhlížející.

„Za vstup do města zaplatíte každý po zlaté minci.“ Zívl na ně místo pozdravu.

„Žádné mince nemáme, zlaté ani jiné. Nechceme se zde dlouho zdržet. Nemohl byste přimhouřit oko a nechat nás projít?“ Poprosil Jechyzar.

„Přimhouřit oko bych mohl, ale projít vás nenechám. Pokud ovšem nezaplatíte.“ Trval na svém strážce.

„My ale opravdu nic nemáme. Znamená to snad, že se do města nedostaneme?“ Zeptal se Eleyšer.

„Když nic nemáte, musíte nějak mince získat.“

„Ale jak? Nemáme ani co prodat. A i kdybychom měli, není komu, tady v té pustině.“ Namítl muž beze jména.

„Mno... můžete se přece pokusit něco vyhrát, ne? Co takhle kostky, říká vám to něco?“ Pronesl strážce lišáckým tónem, jakoby chtěl něco naznačit.

„Kostky? Slyšel jsem o nich vyprávět.“ Řekl do náhlého ticha Jechyzar nejistým hlasem.

„Kostky? Jednou jsem viděl pár lidí, kteří s nimi hráli nějakou hru.“ Prohlásil Eleyšer.

„Kostky? Tak ty jsem hrál. A nejednou.“ Přiznal se muž beze jména. Jeho společníci na něj pohlédli s nadějí.

„Nemáme ale co vsadit, jak tedy budeme hrát?“ Zeptal se Eleyšer.

„Nevadí. Do první hry vám půjčím tři stříbrné. Prohrajete-li, nejen že vás nepustím do města, ale zůstanete mi dlužní, dokud si peníze neobstaráte jinde a nepřinesete mi je. Jinak se nad vámi bude nadosmrti snášet tíživý mrak nesplaceného dluhu, jako temné znamení smrti.“

Jechyzar se pohledem krátce domluvil s ostatními a strážcovu nabídku přijal. Jako zázrakem hráč odkudsi vytáhl staré vědro, otočil jej dnem vzhůru a všichni se kolem něj sesedli. Z jedné kapsy vytáhl tři ošuntělé kostky, ze druhé hrst mincí, z nichž vybral čtyři stříbrné a vysypal je doprostřed vědra. Na to strážce upřesnil pravidla: „Hrát budete každý sám za sebe, neboť každý z vás potřebuje pro vstup jednu zlatou minci. V případě, že některý této hodnoty dosáhne, odstupuje ze hry a může pokračovat v cestě, nebo počkat na ostatní. Nuže, začněme!“

Strážce podal kostky muži beze jména, sedícímu po jeho levici, aby hru zahájil host, ale druhý na řadu přišel hostitel. Muž uzavřel kostky do ulity svých dlaní a několikrát jimi před očima ostatních významně zatřepal. Na to kostky vypustil a ty se rozeběhly po obráceném dnu vědra. Hned na první pokus padly dvě šestky a jednička. S napětím sledovali všichni jak si bude počínat strážce. Doufali sice v co nejnižší výsledek, ale jeho tři jedničky je překvapily. Nedávali ale nic najevo, protože hra byla teprve na začátku a štěstí mohlo kdykoli změnit svého oblíbence. První kolo vyhrál muž beze jména. Získal čtyři stříbrné mince, z nichž dvě půjčil svým přátelům jako vklad do kola příštího. Dalším vítězem byl Jechyzar a po něm si přišel na své Eleyšer. Zdálo se tedy, že štěstí přechází v kruhu z jednoho hráče na druhého. Když však podle tohoto pravidla měla přijít řada na strážce, vyhrál opět muž beze jména. Takto s děsivou pravidelností hra pokračovala, vymykajíc se chápání komukoliv z přítomných. Nicméně třem cestovatelům taková přízeň prozířetelnosti vyhovovala, proto o své zvláštní úspěšnosti nahlas nepřemýšleli. Strážce se sice při svých prohrách tvářil nešťastně, ale nevypadal, že by se mu jednotvárné střídání výherců zdálo jakkoli podivné. Hodnoty jedné zlaté mince tak jako první dosáhl muž beze jména, hned po něm Jechyzar a nakonec v závěrečném duelu zvítězil Eleyšer.

„Zdá se, že vás doprovází nějaká přátelsky nakloněná síla. Budiž vám to přáno. Nyní máte každý právě tolik, kolik je třeba zaplatit za vstup do města.“ Řekl po dokončení hry strážce. Každý ze tří mužů mu odevzdal své vyhrané mince, načež byli vpuštěni za bránu.

Přijaly je klikaté uličky plné prachu z blízké pouště. Procházeli okrajovými částmi města, kde jen tu a tam narazili na pár zdejších obyvatel, líně se plouzících kamsi do spleťtých hlubin města, nebo vysedávajících před svými nevelkými domy, jež zde stály rozhozeny v bláznivém rozmaru a stísněně na sebe nalepené tvořily nikým předem nepromyšlenou uliční síť, ve které se člověk mohl řídit jen svou silnou intuicí, nebo zkušeností získanou po delší době strávené v tomto prostředí. Zdejší stavby byly žlutavé až bílé, což odpovídalo barvám zde dostupných materiálů. Město bylo plné tajemných zákoutí, ulice mnohdy nečekaně přecházely do úrovně střech domů, jindy se setkávaly s ostatními cestičkami v mnohopaprscitých křižovatkách, či náhle končily nesmlouvavou zdí, která mařila úmysl pokračovat v daném směru. Od brány do středu města však návštěvníky bezpečně zavedla jedna z hlavních ulic, od ostatních se lišící svou šířkou a dlážděním, které mělo usnadnit cestu obchodníkům s povozy. Čím hlouběji ulice vrůstala do středu města, tím byly okolní domy větší a venkovní prostranství hýřilo pilnějším životem. V přízemí staveb se nacházely drobné krámky, jejichž majitelé vystavovali své zboží až venku na cestě. Byly zde k vidění barevné látky, či šaty z nich zhotovené, pytlíčky s kořením a vonnými směsmi, náradí zhotovené ze dřeva i kovu, stojany ověšené blyštivými šperky a korály, ale i plody ovocných stromů, ryby, či různé pochoutky zhotovené dle tajných receptur.

Trojice návštěvníku zvědavě okukovala všechny ty nevidané a lákavé věci. Nákupy ale nebyly, ba ani nemohly být smyslem jejich výpravy. V houstnoucí záplavě kupců a jejich potenciálních zákazníků museli vyhledat někoho, jehož uši byly dostatečně důvěryhodné pro vyslyšení jejich prosby. V samém středu města vládl bujarý ryk, na který nebyli tři vesničtí přátelé zvyklí. Proto na popud jakéhosi únikového instinktu rychle zmizeli v jedné tiché úzké

uličce, ve které nebyly téměř žádné krámky, nikdo zde hlasitě nevychvaloval své zboží, ani temperamentně nesmlouval o ceně. Rozhodli se vejít do obchůdku, v němž nebyl nikdo, kromě staré ženy, sedící na nízké dřevěné stoličce. Místnůstka byla vrchovatě zaplněna rozličnými předměty, od cínového nádobí, až po léčivé oleje. Vládla zde hustě vlhká, ale ne nepříjemná vůně; směsice mnoha arómat, vydávaných všemi těmi roztodivnými věcmi.

„Vítejte, vzácní hosté,“ přivítala je žena, „co vás přivádí do mého krámku? Chcete koupit krásnou konvici? Či mast z cizokrajných bylin, jež zažene každou bolest? Nebo snad prášek z armutových větví, z něhož nápoj zhotovený změní i největšího bouřliváka v poslušného beránka?“

„Chtěli bychom radu, ale nemáme čím bychom vám za ni zaplatili.“ Pronesl Jechyzar.

„Jen žádný strach, za svá slova po vás peníze chtít nebudu. Poctí mě, když alespoň nepatrně pomůžu takovým návštěvníkům. Jste jistě z daleka, že?“ Zeptala se stařena.

„Ano, jsme až z Nalyeského kraje,“ odpověděl jí Eleyšer a nechťeje toto téma dál rozvádět, dal prostor Jechyzarovi, aby vyslovil svou prosbu, kterou měl jistě již dávno připravenou.

„Rádi bychom se vás zeptali, zda nevíte o nějaké spolehlivé, nezištné a důvěryhodné osobě, která cestuje s vozem do Albu a nevidilo by jí, kdyby ke svému nákladu přidala nás tři.“

Ženě se zablesklo pod přivřenými víčky, až to bylo v temném krámku podivné. Narychlo si ve své staré hlavě načrtla jakýsi plán a s nevyzpytatelným úsměvem sdělila cestovatelům: „Ani nevíte, jaké máte štěstí, že jste se obrátili s touto prosbou na mě. Říct to někomu jinému, nevím nevím, kam by vás poslali. Můj dobrý syn Mosorjak s vámi do Albu ochotně zajede, žádný strach. On bude velmi rád, když bude moci pomoci takovým vzácným pánům. Chcete-li, povím vám kde jej najdete.“

Přátelé byli potěšeni vstřícnou nabídkou, kterou s díky přijali. Stará kramářka jim tedy vysvětlila kde najdou jejího syna: „Mosorjak žije ve věži na západním konci města. Ve věži je uchována vzácná sbírka knih, o kterou se můj syn stará. Občas jezdí do Albu a v tamních bohatě zásobených obchodech vyhledává další cenné kusy, kterými by sbírku obohatil.“

„Jak jej poznáme? A co mu máme říct?“ Otázal se muž beze jména.

„Nemějte obavy, Mosorjaka jistě poznáte, tím si buďte jisti,“ odpověděla, s tajemným výrazem na tváři žena. „A bude stačit, když mu řeknete že vás posílá Saltyga, jeho matka. Vyřídíte, ať si někdy vzpomene a přijde se ukázat, starému člověku to udělá radost.“ Když domluvila, chraplavě se zasmála.

Jechyzar, Eleyšer i muž beze jména s díky opustili krámk a vydali se přes labyrint uliček najít západní věž. Obchodní ruch stále sílil, jak přijížděli další a další kupci z okolí. Někteří se zde jen krátce zastavili a poté pokračovali dále do jiných měst, jiní se usadili na tržišti uprostřed města a snažili se seč mohli prodat své zboží.

„Zdá se, že nyní jsme na ulici, která prochází městem od východu na západ.“ Zamyslel se Jechyzar, když se z uličky s krámkem ocitli opět na hlučné městské tepně. „Půjdeme tedy tímto směrem a snad tam někde věž najdeme.“

„Držme se ale co nejvíce při sobě, ať se nikdo z nás neztratí. Je zde mnoho lidí a neberou žádné ohledy.“ Doporučil Eleyšer, uskakujíc před divoce jedoucím vozíkem, který táhla mula.

„Nevím jak vy, přátelé,“ řekl muž beze jména, „ale já jsem z té ženy neměl pranic dobrý pocit. Aby to nebyla jedna z těch vypočítavých a zlomyslných bytostí před kterými nás varovali!“

„Žádné strachy,“ uklidňoval ho Jechyzar, „ta žena nám nabídla pomoc zajisté zcela upřímně a nezištně. Neměla přece důvod nás lákat do nějaké lsti.“

S vírou v lidskou dobrotu se tedy vydali napříč cizím rušným městem. Za ohlušujícího halekání desítek kupců, rachotu vozů a spílání podrážděných ženštin, se prodírali ulicí tak, že to mnohdy vypadalo jakoby sváděli těžký, ale úspěšný boj o každý krok o který se posunou dále.

Město nebylo velké, takže se brzy z nejrušnější části dostali do klidnějších míst, kde sice stále projížděly různé vozy se zbožím, ale již se jim do cesty nepletly davy lidí. Hlasitě

obchodníky vystřídaly méně hlučné děti, hrající se podél pouličních struh své podivné hry.

„Pane, pane, nepotřebujete pomoci? Hledáte něco? Nechcete koupit ptáčka? Je v kleci!“ Křičelo několik chlapců na tři přátele, neboť nejspíš vycítili že nejsou zdejší.

„Jdeme tudy správně k západní věži?“ Zeptal se jednoho z nich Eleyšer.

„K západní věži? Vy jdete k západní věži?“ Udiveně se ptaly děti. Záhy však jejich překvapení opadlo a jaly se vehementně radit.

„To musíte tudy, touto ulicí!“

„Ne, tudy! Běžte doleva a pak dolů!“

„Musíte se vrátit a zatočit doprava,“ zněly jejich protichůdné instrukce.

„Tak nevím,“ zamyslel se Jechyzar, „asi snad budeme pokračovat stále rovně jako doposud. Zdá se mi to jako nejpravděpodobnější, ač nám tyto děti doporučují vše ostatní, jen tento směr ne.“

Jeho společníci s ním souhlasili a tak nechali děti napospas svým hrám i s jejich zvláštními radami. Netrvalo dlouho a ulice, obklopená domy se změnila v cestu, vedoucí skrz západní bránu ven z města.

„Mohl byste nám poradit, dobrý muži?“ Zeptal se Jechyzar strážce, který s nepřítomným pohledem postával ve stínu brány, podobně jako jeho kolega na opačné straně.

„Nejsem tu od toho, abych podával rady, ale abych chránil město.“ Odsekl mu nevrle hlídač. Jechyzarovi zprvu nešlo na mysl, jak by tento člověk sám ubránil město před hordou nájezdníků, ale domyslel si, že hlídač svou funkci přeceňuje, takže se s ním do hovoru na toto téma vůbec nepouštěl.

„Chtěli jsme se jen zeptat kde je západní věž. Přišli jsme až na konec města, ale nikde ji nevidíme.“

Hlídači se neznatelně rozzářil jeho znužený pohled a ukázal za sebe: „Ta věž je až za městskými hradbami. Projděte branou a vydejte se podél zdi doprava. Za okamžik věž uvidíte.“

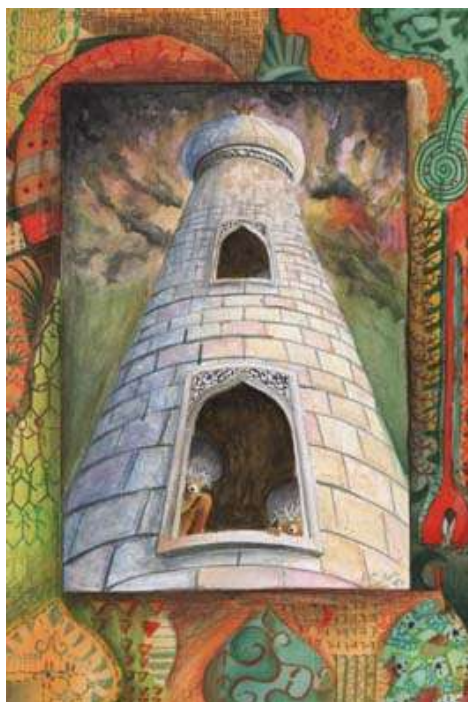
„Děkujeme, jste skutečně velmi laskavý, dobrý muži,“ pověděli tři přátelé s vděkem strážci a vydali se branou ven z města, jak jim poradil. Žádný poplatek po nich tentokrát nebyl požadován.

Muž beze jména poněkud nedůvěřivě poznamenal: „Jen aby nás ten hlídač nechtěl doběhnout. Poslal nás ven z města a až zjistíme, že tady věž není a budeme se chtít vrátit, řekne si zase o nějakou tu minci.“ Dříve než mu jeho domněnku stihli přátelé vyvrátit slovy, objevil se před nimi více než zřejmý důkaz toho, že hlídač nelhal. Zpoza ohbí hradby na ně vykoukl vrcholek věže, ke které se záhy přiblížili. Dveře byly zavřeny a v okolí nespátřili živou duši. Slabounký přízemní větrík, jako hravý křeček valil drobná zrníčka pouštního písku, což byl jediný pohyb, který zde v tetelivém žaru slunce mohli spatřit. Jechyzar uchopil kruhové klepadlo z těžkého kovu a několikrát nesměle zabušil. Dutý zvuk se rozlehl válcovitou stavbou, znějíc jaksi hluše, jakoby uvnitř nebyly žádné uši, které by jej mohly slyšet. Jechyzar chtěl tedy zaklepat ještě jednou a silněji, když však zatahl za klepadlo, špatně zajištěné dveře se s udavačským zakvilením otevřely, jakoby svým vzráním chtěly hlasitě upozornit na neoprávněný vnik do věže. Tři přátelé nesměle nahlédli do útroh, jež jim nastavovaly rozevřené dveře. Podél stěny stoupalo vzhůru točité schodiště, na podlaze byl prach a několik odhozených předmětů. Žádné vzácné knihy nespátřili. Snad nahoře. A třeba tam u nich zadumán sedí i ten, koho hledají. Od této myšlenky nebylo již daleko k tomu, aby cestovatelé stoupali po schodišti do vyššího patra věže. Tam, na nepevném stolku pod vysokým oknem uviděli skutečně ležet několik svazků knih, které však nevypadaly jako nějaká opečovávaná vzácnost. Chystali se zrovna vystoupat do dalšího patra, když zvenku zaslechli jakési zvuky. Podívali se tedy z okna a jejich vyděšené pohledy padly na nesympatickou postavu, blížící se od nedalekých dun. Byl to křivý, nezdravě vyhlížející člověk, jehož pleť působila slizce, tvář byla vodnatá a končetiny nezvykle prohnuté.

„Mosorjak!“ Vydechli v úděsném prozření všichni tři. Bylo to jméno, které přesně

vystihovalo vzhled té bytosti, jež se dlouhými, ale vratkými kroky blížila k věži, s nesmiřitelnou zavylostí v nenávidných očích, upřených na otevřené dveře, prozrazující že do věže někdo bez dovolení vnikl. Nejchladnější hlavu si zachoval muž beze jména.

„Jdu dolů a vysvětlím mu, že zde nejsme se špatnými úmysly,“ řekl a dříve než mu to jeho šokovaní přátelé mohli rozmluvit, seběhl jak nejrychleji uměl zpět do přízemí. Jechyzar s Eleyšerem zůstali stát u okna a vystrašení Mosorjakovou zlobou i jeho odporivě šokujícím vzhledem, pozorovali co se bude venku dít.

„Co tady pohledáváš, pidimužiku?“ Vykřikl Mosorjak nepříjemně chrčivě bublavým hlasem, když uviděl muže beze jména vycházet ze dveří věže. Oslovení „pidimužiku“ se zdálo nepříhodné, neboť Mosorjak byl stejně velký, ne-li menší než kterýkoli ze tří přátel. Snad to ale byla jen součást jeho zastrašovací taktiky, kterou chtěl zmátst protivníka popřením zřejmých, smyslově ověřitelných skutečností.

„Omlouváme se, že jsme vstoupili do věže, ale hledali jsme vás a mysleli si, že jste uvnitř. Posílá nás Saltyga, prý možná budete mít cestu do Albuđu a nevadilo by vám, kdybyste s sebou vzal tři spolucestující.“ Muž beze jména popravdě zmínil účel jejich návštěvy, aniž by však za daného stavu věcí měl sebemenší chuť vydávat se na cestu s někým jako je Mosorjak.

„Tak vás je tu víc? Kde jsou ti ostatní psi? Vyrvu jim vlastními zuby játra z těla, pacholkům nenechávám! Saltyga vás sem poslala? Ta stará mūra mě nenechá napokoji? Však já jí ještě ukážu jak se třísky mění v písek! Ale nejdřív zatočím s vámi, čmouchálkové! Alou ven z mé věže!“

Muž beze jména se několika kvapnými kroky vzdálil od věže, zatímco jeho dva kamarádi se uvnitř ocitli jako v pasti. Jediná úniková cesta byly dveře v přízemí, kterými se však již ve vzteklém chvatu řítit Mosorjak s pěnou u úst. Když vysupěl po schodech až do patra, ve kterém strnulí strachem stáli Jechyzar s Eleyšerem, popadl první předmět co byl po ruce, což byla malá olejová lampička a mrštil jím vztekle po vetřelcích. Ti se včas probrali z šoku a v sebezáchovném vypětí sil se jim podařilo neopakovatelným manévrem prosmýknout se kolem Mosorjaka a pádit po schodišti dolů, směrem k východu. Vztekoun byl zřejmě zdoláváním schodů vyčerpán, proto se za nimi nepustil aby je rozcupoval, ale spokojil se pouze s tím, že po nich v zuřivé extázi házel vše, co k tomu účelu bylo použitelné. Když vyběhli ven, létaly za

nimi stále různé předměty, které Mosorjak vyhazoval z okna. Všichni tři muži společně utíkali neznámým směrem, aby byli co nejrychleji pryč z toho místa, avšak dříve, než se dostali do bezpečné vzdálenosti, vyhekl Eleyšer, zasažen do zátylku jakousi letící věcí a svalil se jako tlustý žabák na zem. Jeho společníci mu pomohli zpět na nohy, trochu uklidnění tím, že Mosorjak za nimi neběží, ani po nich již nic neháže. Buď pro něj bylo dostatečné zadostiučinění, když úspěšně trefil Eleyšera, nebo mu už ve věži nezbylo nic čím by se dalo házet. Poraněný muž si třel bolavé místo na hlavě, a vratce stojící, pátral pohledem po předmětu, kterým byl zasažen. V písku ležela kniha v černé vazbě. Zvedl ji a potěžkal.

„Co to je?“ Zeptal se Jechyzar?

„To je ta věc, která mě trefila do hlavy.“

„Ano, vím. Myslel jsem co je to za knihu. Mohla by být vzácná, však víš co říkala Saltyga.“

„Saltyga? Tu mi ani nepřipomínej, babici proradnou! Rád bych věděl, jaké zvrhlé potěšení jí přineslo, že nás poslala do spárů toho divouse.“

Muž beze jména si letmo prohlédl knihu v Eleyšerových rukou a zpozorněl: „A přeci je tato kniha zajímavá. Podívejte, je na ní napsáno: BREVIÁŘ KOUZELNÝCH PŘEDMĚTŮ A MAGICKÝCH UDĚLÁNÍ.“

„Aha, skutečně to tam stojí,“ přitakal mu Jechyzar, nechápajíc však, proč bezejmenného muže takový titul zaujal. Eleyšer se i pře utrpený ořes ukázal být bystřejší: „Ty myslíš,“ otočil se na muže beze jména, „že bychom tam mohli najít radu jak pracovat s kouzelnou mapou?“

„Přesně tak. Navíc je teď nejvyšší čas zjistit, jaké možnosti, pokud vůbec nějaké, nám mapa nabízí. V Halimuru jsme si dopravu nenašli a myslím, že se nemýlím, když mám za to, že to po této nepříjemné zkušenosti již zkoušet nebudeme. Nezbyvá nám tedy, než se na cestě do Albu du spolehnout na vlastní síly, tak jako doposud. Pokud by nám ale kouzelná mapa mohla cestu nějak usnadnit, byla by škoda toho nevyužít.“

Trojice se i s knihou odebrala za jednu z oblič dun, aby byli mimo dohled Mosorjaka, tiše zuřícího ve věži. Eleyšer otevřel knihu a zkoumal, jakým způsobem v ní hledat.

„Myslíte že mapa je kouzelný předmět, nebo magické udělání?“ Zeptal se, obracejíc stránky.

„Dle mého názoru je to kouzelný předmět.“ Prohlásil Jechyzar, který nahlížel Eleyšerovi přes rameno a snažil se něco pochytit.

„Musíme si to vyhledat v tomto seznamu,“ domal Eleyšer. „K- jako kouzelná mapa. Tady máme: kohoutí vejce, koktavá skříňka, kořen mandragory, kouzelá mapa! Našel jsem to.“

„Co se tam píše?“

„Přečti to!“ Volali netrpělivě muž beze jména s Jechyzarem. Eleyšer si odkašlal a s rozevřeným breviářem v rukou nahlas předčítal: „Kouzelná mapa: svému majiteli umožňuje rychlý přesun na krátké a střední vzdálenosti, bez nutnosti jízdy či chůze. Byla vyvinuta Quasijskými mágy a opatřena kouzlem z Jeskyní Tříštivého slunečního jasu. Mapa skýtá široké možnosti využití při překonávání nezdolatelných překážek, urychlení dlouhých cest, či elegantních únicích z nepřátelského obklíčení. Použití: na mapě není zobrazena žádná existující krajina, ale soustava bodů s magickými názvy. Cestovatel se vždy vůči ostatním bodům nachází v místě uprostřed mapy. Vemte tedy běžnou cestovní mapu, vyhledejte svou pozici a přiložte ji tímto místem na střed kouzelné mapy. Dále zvolte místo, do něhož se chcete přesunout a na kouzelné mapě vyhledejte, který z bodů tomuto místu přináleží, nebo je nejbližší. Zapamatujte si jeho magický název a přiřaďte jej na konec formule: Metchyschtšzchaw og fech raw! Údržba: mapu uchovávejte na suchém temném místě, drobné nečistoty odstraňujte suchým hadříkem.“

„Tak takhle to tedy je!“ Zvolal nedočkavě Jechyzar, který se těšil až mapu vyzkouší.

„Je to sice moc pěkné, ale nemáme tu obyčejnou mapu. Nevíme tedy který bod by odpovídal Albu du.“ Posteskl si muž beze jména.

„Nevadí, víme přece kterým směrem Albu du leží, můžeme to tedy přibližně odhadnout. Možná se nepřesuneme přímo do města, ale jen někam poblíž. No a ten kousek už snadno dojdeme pěšky, když jsme to vydrželi až sem.“ Líčil zaníceně Jechyzar. Muž beze jména byl ale

skeptický: „Víme jen velmi mlhavě kde je Albul. Může to být kdekoli na západní polovině mapy a jak sám vidíš, těch možností je mnoho. Nebudeme-li mít jistotu, do ničeho bych se nepouštěl.“

„Mě se Jechyzarův plán nezdá tak špatný. Podívej, stačí když se budeme řídit směrem, kterým vede cesta z Halimuru. Takže podle mě bude Albul někde tady,“ řekl Eleyšer a ukázal na jeden z bodů v rozložené kouzelné mapě, kterou držel v ruce Jechyzar. U značky byl starým, ale čitelným písmem vyveden nápis: „Lahizah“.

„Podle mě by to mohlo být jak říkáš,“ souhlasil s ním Jechyzar. „Vyzkoušíme to a uvidíme, zda jsme se mylili. Co se může stát? Dokud máme mapu, můžeme snadno a rychle cestovat jak se nám zamane.“

„Nespoléhal bych se tolik na směr cesty z Halimuru, vždyť může o kus dále zatačet někam úplně jinam. To přece není nic o co bychom se mohli opřít.“ Pokoušel se svým kamarádům vysvětlit muž beze jména, ale bylo zřejmé, že je od úmyslu vyzkoušet mapu hned teď neodradí.

„Nebudeme déle váhat,“ rozhodl Eleyšer, „necháme se kouzlem přenést na místo, které jsme vybrali a tam zjistíme, jak je to daleko do Albulu. Potom se do města dostaneme buď s pomocí mapy, nebo pěšky.“ Jechyzar souhlasil a těšil se, až přečte magickou formuli. Muž beze jména se netvářil nadšeně, ale rozhodl se věc již dále nekomentovat.

„Eleyšere, drž předemnou rozevřený breviář,“ poprosil Jechyzar. „Já z něj přečtu formuli a přidám k ní to slovo z mapy.“ A tak, s rozloženou mapou v ruce, přečetl z knihy tajemnou větu, zakončenou výrazem „Lahizah“. Jen dořekl poslední slovo, zmizel Jechyzar i s kouzelnou mapou a zanechal své dva kolegy s nechápavými výrazy mezi dunami.

„Zdá se, že jsme něco opomenuli.“ Zajíkl se Eleyšer. „Kouzlo působí asi jen na toho, kdo drží mapu. Muž beze jména se zatvářil způsobem, z něhož se dala vyčíst myšlenka: „já jsem to říkal,“ ale raději mlčel.

Jechyzar se po krátkém růžovém mžiknutí před očima ocitl ve vlhce voňavém hájku malých obtlouklých stromčků. Mnohé z nich byly právě tak vysoké jako on, takže si mohl připadat jako ve zvláštní, příjemné zahradce. Zneklidněl, když seznal, že nikde poblíž nejsou jeho dva společníci. Pohled mu padl na mapu, kterou stále svíral v ruce a začínalo mu být jasno. Podle čeho by mělo kouzlo poznat, koho má přemístit? Neměli s takovými věcmi zkušenosti, proto si takovou otázku vůbec nepoložili. Jako první ho napadlo, že se pokusí vrátit s pomocí kouzelné mapy zpět do pouště u Halimuru. Stejným způsobem jako prve, vybral jeden bod na východní polovině mapy, který se mu zdál být vhodným protipólem k místu, do něž se přenesl. Záhy však zjistil, že složité zaříkadlo si nepamatuje a breviář, v němž je napsáno, zůstal u Eleyšera. Na okamžik jej popadl tak mocný vztek, že měl chuť mapu přinejmenším roztrhat. Včas se ale ovládl, složil ji a vydal se prozkoumat okolí. Poháněla jej naděje, že není vše ztraceno a nějak se opět shledá s kamarády. Větvičky stromků, mezi nimiž se protahoval, jej něžně hladily. Neušel ani deset kroků, když rozpoznal málo zřetelnou pěšinu, vinoucí se hájkem jako zapomenutá nit ze sváteční košile. Cestička jej bezpečně a neomylně zavedla do čisté, zelenou travou vystlané vísky. Zdejší stavby nebyly rozlehlé, spíše drobné a skromné, jedna druhé velmi podobná. Příchod cizince byl místními obyvateli rychle zpozorován. Mnozí, když si návštěvníka všimli, přerušili svou práci a zvědavě na něj zírali. Jiní se k němu bez okolků vydali, až za chvíli vznikl kolem přichozícího malý hlouček zvědavců. Teprve teď si Jechyzar uvědomil, že jsou všichni nejméně o hlavu menší než on, ač jejich těla byla silná a dobře stavěná. Jejich děti, i ty co už uměly nějaký čas chodit, byly tak drobné, že se Jechyzar bál, aby nějaké nezašlápl. Jeden z místních chlapíků, co byl oblečen okázaleji než ostatní a jeho břich byl jeden z nejmohutnějších, na něj promluvil jako první: „Vítáme vás v Abzace, člověče. Nestává se často, aby k nám někdo přišel jen tak... a nebo jakkoli jinak. Ani si už nepamatují, kdy tudy někdo procházel naposledy. No, bylo to snad... velmi dávno. A my přitom máme hosty tolik rádi. Vidíte,“ otočil se na ostatní, kteří ihned začali souhlasně přikyvovat. „Čím více však máme hosty rádi, tím méně nás někdo

navštěvuje. Ba co dím, snad jsme již zůstali světem zapomenuti... nebo přinejmenším opomenuti.“

Jechyzar stál v hloučku malých vesničanů s neskrývaně zmateným výrazem ve tváři. Hlavu měl plnou šlamastiky, do které se před chvílí dostal, takže problémy zapomenuté visky mu sice připadaly dojemné, nicméně velmi vzdálené jeho nemalým starostem. Záhy si uvědomil, že to co říká muž, který byl nejspíš něčím jako starostou, se jej také úzce dotýká. Dostal se tedy někam, kam běžný člověk jen tak nezabloudí, o karavanách kupců ani nemluvě. Malý tlouštík pokračoval v promluvě: „Naše ves, jak sám vidíte, není velká. Všichni se tu dobře známe. Máme tak velmi málo příležitostí poznat někoho nového. Promiňte nám tedy naši zvědavost, ale byli bychom rádi, kdybyste se nám představil a krátce pověděl svůj životní příběh.“

Na ta slova všichni ožili, volajíc: „Ano, povídejte! Jaké je to ve světě? Odkud přicházíte? Řekněte nám něco!“

Ač tomu Jechyzar příliš nevěřil, byli tito lidé jediní, kdo mu mohl pomoci. Musel jim tedy ukázat přátelskou tvář.

„Jsem Jechyzar z Nalyeského kraje,“ řekl jim a v davu to opět zašumělo: „Jechyzar? To je zvláštní jméno! Až z Nalyeského kraje, podívejme! Kde to asi je?“

„Vypravil jsem se s přáteli do města Albud, ale za jistých okolností jsem se ztratil a dostal se až sem. Nevím, zda mi můžete nějak pomoci, ale nutně potřebuji mapu a breviář kouzel, nebo něco takového.“ A vesničané se opět hlasitě divili: „Albud? To musí být zvláštní město! Kde asi leží? Nač potřebuje breviář?“ Když Jechyzar zaslechl, že místní nevědí kde leží Albud, pomyslel si, že s bodem, který s Eleyšerem vybrali se asi hodně zmýlili.

Ve starostově tváři byla vidět ochota pomoci, smíšená s bezradností.

„Nevím, nevím, jestli se u nás najde něco takového. My moc necestujeme a na kouzla si nepotrpíme. Žije zde ale někdo, kdo by o tom co potřebujete mohl něco vědět. Říká se mu Rudý smažec, ale neptejte se mě proč. Je již velmi starý a nepochází z naší vsi. Kdysi cestoval po celém světě, až se usadil tady, protože je tu nejlíp, jak jistě sám uznáte.“

Jechyzara zaujalo, že je poblíž někdo, kdo zná ze světa víc, než jen rodnou ves a proto se jeho naděje upnuly k Rudému smažci.

„Zaveďte mě prosím k němu. Nemám moc času nazbyt, mí přátelé nevědí kde jsem. Musím se k nim vrátit co nejdříve,“ požádal Jechyzar. A tak se vydali se starostou, následování průvodem místních zvědavců, k jedné z chýší. Byla o málo větší než ostatní, stejně jako její obyvatel. Ač stáří a únava pokrývaly jeho záda, stále místní rodáky převyšoval. Kdysi to musel být silný a statečný muž, dnes již jen stařec, vzpomínající na mladá léta plná dobrodružných výprav a objevných cest. Uvítal příchozí na zápraží svého domu, načež Jechyzara se starostou pozval dovnitř. Tam mu dva hosté vysvětlili, proč přicházejí. Stařec pokyvoval chvíli zamyšleně hlavou a pak řekl: „Mám zde mapu, to ano. Ale co se kouzel týče, tak ty jsem na svých cestách nikdy nepotřeboval. Vystačil jsem si vždy s vlastními silami. Věděl jsem tak, nač se mohu spolehnout a proto jsem nebyl nikdy zklamán.“

Jechyzar se cítil trochu zahanben, snad v těch slovech nacházel náražku na nepříjemnost, kterou mu kouzla způsobila.

„Náš host nemá moc času,“ řekl tlouštík Rudému smažci. „Chtěl bych proto za něl co nejlaskavěji poprosit aby, můžete-li mu pomoci, bylo to co nejdříve.“

Jechyzar souhlasně pokýval hlavou, ale nechtěl starce nijak slovy popohánět, protože mu to nepřipadalo zdvořilé. Rudý smažec se odšoural do rohu místnosti, kde ze skrumáže různých cestovatelských propriet vytáhl vetchou mapu a s přátelsky povzbudivým úsměvem ji podal Jechyzarovi.

„Prošel jsem s ní kus světa. Ať i vám dobře slouží a zavede vás ke štěstí a spokojenosti, tak jako zavedla mě, když jsem dorazil sem.“

Oba hosté mu uctivě poděkovali a po rozloučení opustili starcův příbytek. Venku stále čekal houf vesničanů, lačných dozvědět se, jak to dopadlo, aniž by mnozí z nich pochopili, co

vlastně bylo cílem návštěvy u Rudého smažce.

„Jsem rád, že jste mi pomohl získat mapu,“ řekl venku Jechyzar starostovi, „ale bez breviáře kouzel jsem ztracen.“

Starosta nechápal, jak může být někdo ztracen s mapou, ale nedával nic znát a horlivě přemýšlel, jak by problém s breviářem vyřešil.

„Támhle v té budově na konci vesnice,“ řekl tlouštík a ukázal na malou chatrč, jinou než ostatní, která kdo ví proč vypadala jako sklad potravin, „je několik knih, které se do vsi dostaly buď s některým z mála cestovatelů, či kupců, kteří k nám zabloudili. Je jich jen několik a ač jsem žádnou z nich nečetl, myslím že mezi nimi není ta, kterou hledáte. Můžeme se tam ale podívat, nic jiného mne nenapadá.“

Vydali se tedy ke skladu, s houfem přihlížečů v patách. Když starosta otevřel dvířka, spatřil Jechyzar uvnitř sedět starou ženu, čtoucí v šeré místnosti při olejové lampičce jednu z knih.

„Á, to je Agrinda. Místní podivínka. Moc ráda listuje knihami, ale myslím, že ničemu z toho nerozumí.“

Žena se na starostu podívala úkosem, načež se s úsměvem vydala v ústrety Jechyzarovi.

„Nový člověk? Jistě je z velkého světa! Ach, jak vám závidím! Copak vás přivádí do této pustiny?“

Poprvé se zde Jechyzar setkal s někým, komu asi zdejší prostředí příliš nevyhovovalo.

„Jen jsem zabloudil,“ odpověděl ženě. „Potřebuji se co nejrychleji dostat ke svým přátelům, ale k tomu musím znát něco, co je napsáno v breviáři kouzel. Neviděla jste jej někdy tady mezi těmi knihami?“

Jechyzarova slova starou čtenářku přímo nadchla. Jakoby jí dal nějaký příslib lepších časů, či pěl oslavné písně na její krásu. S pohrdlivým výrazem začala chvatně vytláčet starostu ze skladu, se slovy: „Jděte, jděte, člověče! Nevidíte, že host si semnou chce popovídat o samotě? No tak, mějte přece ohledy, to co jej zajímá není pro vaše vesnické uši!“

Tlouštík se ani příliš nebránil s líně se vyploužil z domku.

„O samotě... no dobrá, dobrá. Jen aby ho ty vaše poblázněné řeči zajímaly, Agrindo. On totiž nemá času na zbyť.“

Jen co za starostou zabouchly prkenné dveře a šokovaný Jechyzar zůstal s extaticky vyjevenou ženou sám ve spoře osvětleném stavení, dostalo se mu od ní vysvětlení.

„Člověče,“ syčela mu ta žena do ucha, „možná se pletu ale zdá se mi, že máte něco, po čem už dlouho toužím. Říkal jste, že potřebujete zpět ke svým přátelům a že vám v tom pomůže breviář kouzel? Snad mě můj starý nos neklame, ale cítím, že vy byste mohl mít kouzelnou mapu, jen neznáte zaříkávadlo, které ji ovládá.“

Jechyzar byl překvapen a vyděšen. Nevěděl, zda má vlastnictví kouzelné mapy přiznat, zvláště když slyšel, že po ní žena touží.

„Vy byste ji odemne chtěla koupit? Není na prodej.“ Odpověděl jí, držíce si bezpečný odstup.

„I vy bláhový, nechci nic kupovat. Chci odtud pryč. A co nejdál! Celý život po tom toužím, ale mé nohy mě daleko neunesou. Byla jsem vždy slabá. A život s těmito vesnickými omezeními mě dusil od chvíle, kdy jsem začala vnímat svět kolem sebe. Zajímala jímala jsem se o svět a cestovní kouzla. Přečetla jsem vše, co bylo dostupné, ale v této zapomenuté díře toho nikdy moc nebylo. Celý život jsem toužila bydlet v nějakém městě. Řekněte, kam chcete jít? Kde jsou vaši přátelé, za kterými tolik spěcháte?“

„Rozdělili jsme se v poušti za hradbami města Halimur.“

„Město Halimur? Jak krásně to zní! Jistě tam žije spousta lidí a každý den je jinak pestře zbarvený tou pulzující svěžestí, kterou každý z nich nosí v sobě. Pomohu vám, když vy pomůžete mě. Já znám to zaklínadlo ke kouzelné mapě. Kdysi jsem na ně narazila a naučila se jej ve víře, že někdy budu mít možnost jej použít. Ani nemohu uvěřit, že ta chvíle skutečně nastala. Přestávala jsem již věřit. Nechci nic víc, než abyste mě přenesl k Halimuru s sebou. Chci žít ve městě a toto je má poslední naděje.“

Ječyzarovi se ta nabídka nezdála špatná, ale po zkušenostech s různými lidmi se zdráhal ji přijmout. Nic jiného mu ale nezbývalo.

„Souhlasím, je zde ale malý problém. Nevím, jak to zařídit, aby mapa přenesla více než jednu osobu. Uznejte mé právo na opatrnost a odpusťte, že vám ji do ruky nedám.“

„To není žádný problém,“ zasmála se žena. „Jednoduše se chytíme za ruce, tak se přemýstíme oba. To jste nevěděl?“

„Ne, nevěděl,“ přiznal se Ječyzar. „Proto jsem tady sám a mí přátelé zůstali tam kde jsou.“

Žena se smála na celé kolo, zatímco Ječyzar se jen stydlivě díval do země a čekal až ji to přejde. Po chvíli řekla zadýchaně: „Máte cestovní mapu? Ukažte ji! Podíváme se na ten váš Halimur. Ták, tady to je. Hm, pěkná dálka. A teď přiložte kouzelnou mapu. Vidíte? Tohle je naše meta.“ Žena bodla ukazovákem do jednoho místa kouzelné mapy, které se krylo s městem Halimur na cestovní mapě.

„Chyťte mě za ruku, přednesu zaklínadlo!“

Ječyzar, pevně svíraje kouzelnou mapu, podal ruku Agrindě tak jak řekla a s přivřenými víčky čekal, co se bude dít.

„Metchyschtšzchaw og fech raw, chefiz!“ Vyslovila žena tak, že to znělo jakoby zkušený mág zařikával skálu, ať se promění v krásnou dívku. Jen formulí dořekla, zmizeli oba ze skladiště, aniž by se Ječyzar stihl rozloučit se starostou a ostatními, kteří stále čekali venku a říkali si, co tam ti dva tak dlouho dělají.

Eleyšer, stojící na vrcholku nevysoké duny, se rozhlížel po okolí, přičemž si rukou clonil oči před sluncem. Muž beze jména seděl mlčky v písku a s kyselým úšklěbkem na tváři si mnul bradku. Trhl s sebou, když k němu shora dolehl Eleyšerův hlas: „Někoho vidím! Vypadá jako Ječyzar, ale není sám, někdo s ním jde!“

Muž vstal jak nejčileji dovedl a po ujíždějícím písku vyšplhal nahoru za Eleyšerem.

„Skutečně,“ řekl, když spatřil v poušti dvě postavy, „je to on. To se mi ulevilo, že se dokázal vrátit zpět. Ale koho to vede? Je to nějaká žena? Nevím, co si o tom mám myslet.“

Ale dříve, než ho něco napdalo, přišli Ječyzar s Agrindou až k duně, na které stáli Eleyšer a muž beze jména. Ti seběhli dolů a okamžitě zavalili svého ztraceného kamaráda přívalem zvědavých otázek. Ječyzar jim představil ženu, kterou přivedl a zběžně jim popsal své lapálie.

„...a nakonec jsme se s Agrindou přenesli sem. Ocitli jsme se v poušti, nedaleko od vás. Když jsem uviděl Mosorjakovu věž, bylo mi jasné, že jsme tu správně. Ještě štěstí, že jste zůstali tady a nikam nešli, už bychom se snad nikdy neshledali.“

„Naše cesty se zde rozejdou,“ otočila se Agrinda na Ječyzara, „Tak rychle, jako se spojily. Děkuji vám, že jste mě dostal z té příšerné vesnice. Půjdu teď do města a pokusím se tam nějak usadit. Věřím, že se mi to podaří, hodně jsem už o tom četla.“

„Doufám, že vám vaše znalosti pomohou. Já nemám se životem ve městě zkušenosti a v Halimuru jsme pobyli jen velmi krátce. Z tamních obyvatel jsme ale poněkud rozčarováni. Snad ale budete mít větší štěstí na lidi, než jsme měli my. Také vám děkuji za pomoc. Kdybyste v té vesnici nebyla, už bych své přátele možná nikdy nenašel.“

Žena se rozloučila s Ječyzarem i jeho kamarády a vydala se směrem k městské bráně.

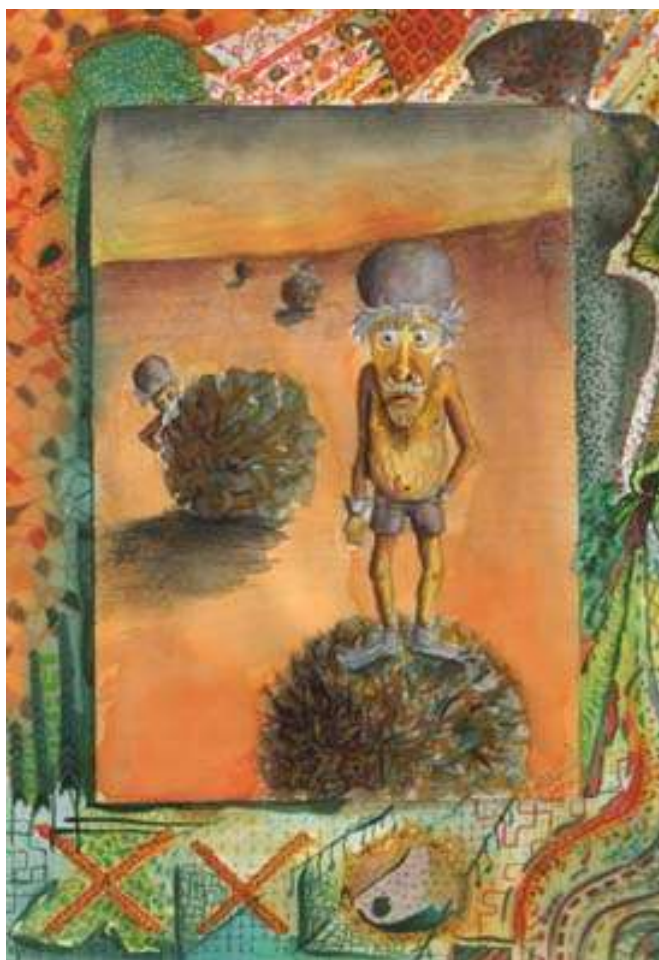
„Co budeme dělat teď?“ Zeptal se Eleyšer. „Máme vše co potřebujeme, můžeme tedy konečně bezpečně vyrazit k Albu.“

„Ano, zdá se, že nám nyní nic nebrání,“ souhlasil tentokrát muž beze jména.

Ječyzar si trochu smutně povzdechl, snad už měl těch kouzel dost, ale věděl, že musejí pokračovat v cestě. Připravil tedy obě mapy a našel bod, který byl nejbližší k městu Albu. Eleyšer držel v jedné ruce rozevřený breviář, na straně s potřebnou formulí, druhou rukou se chytil muže beze jména a ten vzal za ruku Ječyzara, držícího kouzelnou mapu.

„Metchyschtšzchaw og fech raw, wasmych!“ Sotva dořekl ta slova, zakusili jeho dva přátelé poprvé stav, který způsobovalo kouzelné přemístění. Člověk měl na velmi krátký okamžik pocit, že se on sám i svět kolem něj rozplyne v narůžovělou mlhu, z níž se obratem opět

zhmotní v jiném prostředí.

Místo, v němž se ocitli, se ale od předchozího moc nelišilo. Byla to zase poušť, i když o něco živější, než ta u Halimuru. Rostly zde různé pouštní květiny, jako tlusté žlutavé shluky zašpičatělých listů, či nízké, ale košaté keříky. Přátelé s pomocí cestovní mapy a slunce odhadli směr k městu. Jechyzar se cítí utmácenější, než ostatní a o to více si přál, aby už byli u cíle. Doufal, že si tam konečně bude moci odpočinout. Procházeli pouští bez dun a přesypů, okolí bylo lemováno kameny a balvany všemožných velikostí, rozhozených jako kostky skoupého dítěte. Po stranách ohraničovaly obzor temné vrcholy neznámých hor a v dále vepředu mohl bystrý člověk rozeznat město, zatím však spíše než očima svým zvláštním vnitřním citem. Jechyzar, s pohledem toužebně upřeným do dále, odkud očekával vynořit se vzdálené obrysy města, jako první zpozoroval, že se k nim něco blíží. Nejprve jako malá temná hrouda, ne nepodobná okolo ležícím balvanům, lišící se však od ostatních svým zřejmým pohybem. Neznámá věc byla stále blíže, takže si jí záhy všimli i Eleyšer a muže beze jména, kteří na rozdíl od Jechyзара poděšeně couvli. Obávali se neznámého a na pusté rovinaté pláni se proti nebezpečí cítili jako nazí proti naježenému houští nepřátelských kopí. Jechyzar se na své dva kamarády neotočil a stále si myslel že stojí vedle něj, což mu dodávalo odvahu čelit případným nesnázím.

Přijížděl k nim člověk na velbloudu. Na sobě měl vlající plášť černé barvy a tvář měl zahalenu bíločerným šátkem s trásněmi. To, že měl zakryta ústa a nos, nebylo v poušti, kde každý závan větru s sebou nesl drobný písečný prach, tak neobvyklé, ale že měl šátek i přes oči, to už se zdálo být poněkud nezvyklé. Jeho velbloud utíkal svým potácivým během, s vyceněnou spodní a zároveň jedinou čelistí. Když byli tak blízko, že prach, vířený jeho tělem

dráždil Jechyzarovo chřípí, čekali tři přátelé, že jezdec zastaví a osloví je. Ten však pokračoval v jízdě, aniž jim věnoval sebemenší pozornost.

„Pane, počkejte! Zastavte!“ Zavolal na něj Jechyzar, který již ztratil polsedný zbytek obav. Velbloud se na pokyn svého pána zarazil a šilhavýma očima tupě bloumal po okolí.

„Kdo jste a kolik vás tu je?“ Zeptal se neznámý, s tváří otočenou stále ve směru jízdy. Kamarádi se dovtípili, že člověk na velbloudu je asi slepý.

„Cestujeme do Albu a jsme tři. Kam máte namířeno vy?“ Otázal se Jechyzar.

„Nevím, Hledám dívku nezměrné krásy, jejíž čelo by si zasloužilo být ozdobeno prachem ze zlata a diamantů, který mám u sebe. Ztratil jsem ale zrak, tak je mé hledání ztíženo.“

Muži beze jména vytanula při zmínce o krásné ženě na myslí Ariase a pocítil v sobě opět zvláštní smutek, který od doby, kdy ji spatřil poprvé již několikrát sevřel srdce.

„V Albu jste nenašel dívku tak krásnou?“ zeptal se jezdce Eleyšer.

„Nebyl jsem v Albu a nevím ani, kde takové město leží.“ řekl pochmurným hlasem člověk na velbloudu.

„Jak to? Jedete přeci směrem od města,“ podivil se Eleyšer. „Myslel jsem, že jste tam byl a právě míříte někam jinam.“

„Jedu tam, kam mě nese můj potrhlý velbloud. Již celé dny bloudíme pouští. Naposledy jsem byl v jedné malé vesnici, od té doby jsem na lidi nenarazil. Je možné, že to mé bláznivé zvíře chodí stále v kruhu. Jakoby mě chtělo umořit svou hloupostí. Říkali jste, že jdete do Albu? Víte tedy, kde to město je? Možná bych v něm našel dívku, kterou hledám. Co byste řekli na to, kdybych vás požádal, ať jedete semnou a ukážete mi cestu? Já vás za to svezu na svém velbloudu. Je sice hloupý, když se sám rozhoduje kudy má jít, zato je ale silný a rychlá.“

Třem přátelům se taková nabídka líbila. Zvláště Jechyzar se zaradoval, že nebude muset dále pokračovat pěšky. Nedokázal si ale představit, jak se všichni čtyři vejdou na jednoho velblouda. Záhy se však přesvědčil, že to je možné, ale velmi nepohodlné. Slepý jezdec seděl uprostřed, před ním Eleyšer a Jechyzar, který se musel vši silou držet až na krku nebohého zvířete. Vzadu naopak s vypětím sil balancoval muž beze jména, kterému s každým velbloudím krokem hrozilo, že sklouzne dolů a zaboří se zadkem do vyhráženého písku. Velbloud nebyl nejspíš tak silný, jak si jeho majitel představoval, neboť s vytřeštěnými očima ploužil se pouští snad ještě pomaleji, než jak šli tři přátelé pěšky. Navíc jim činilo nemalé nesnáze udržet se na nerovném a přeplněném hřbetě, takže je i tento způsob přepravy stál nemálo sil. Srst velblouda byla plstnatá a plná prachu, lepila se na kůži člověka, který na něm jel, zatímco její pach dokázal nepříjemně podráždit nos nezvyklého cestovatele. Naštěstí nebyl Albu daleko a Jechyzařem tak toužebně vyhlížené hradby města bylo záhy možno spatřit pouhým okem. Obzor se před zraky jezdců nakláněl ze strany na stranu, v rytmu líné velbloudí chůze. Jechyzar říkal slepci, jak má velblouda řídit a brzy se tak napojili na cestu vedoucí k jedné z bran. V ní stáli dva strážci s blyštivými šavlemi za pasem.

„A já,“ pomyslel si muž beze jména, „to bude dlouhá partie kostek, pro šest hráčů.“

Když přijela podivná výprava na přetíženém velbloudu až k bráně, zeptali se strážci cestovatelů, kam mají namířeno a jak dlouho se chtějí ve městě zdržet. Nepůsobili však nijak nepříjemně a nepřístupně, jako jejich kolegové v Halimuru.

„My tři zde hledáme ženu, která se vyzná v kletbách a pomohla by nám jednu odstranit.“ pověděl jim Jechyzar.

„Já hledám dívku nezměrné krásy, jejíž čelo si zaslouží být ozdobeno prachem ze zlata a diamantů.“ řekl slepý jezdec.

„V našem městě najdete všechno,“ odpověděl jim s úsměvem jeden ze strážců. „Lidé jsou zde vzdělaní a ženy krásné. Sám bych si netroufl jednu z nich vybrat jako tu nejkrásnější, neboť každá má v sobě tolik cenných vlastností, že je zlato ani diamanty nevyváží. Vám, co potřebujete pomoci zrušit kletbu, bych ale mohl poradit. V malém domku za Velkým trhem poblíž vodního kanálu, žije jedna žena, která má o těchto věcech velký přehled. Tady mému kamarádovi nedávno pomohla, když se mu udělaly takové...“

Druhý strážce však svého kolegu nenechal domluvit a zarazil jej posunkem, doprovázeným chladným pohledem.

„Dobrá,“ řekl Jechyzar, „zkusíme tu ženu najít. Děkujeme vám mnohokrát za radu.“

„Není zač,“ na to strážci, „ať se vám v našem městě líbí, raďte vstoupit.“

Když velbloud prošel branou, seskočili tři přátelé dolů, protože bylo pohodlnější jít pěšky a zároveň již nebyl důvod zvíře dál přetěžovat. Slepý jezdec řekl, že se za svým cílem vydá sám. Jak ale bez zraku najde tu nejkrásnější dívku, to nevěděli. Rozloučili se s ním a vydali se za ženou, kterou jim doporučil strážce.

„Bude to jistě ta, o které nám říkal starý čajíčkář. A jestli ne, třeba nám pomůže stejně dobře. A kdyby pomoci nemohla, bude jistě znát tu, která to dokáže.“ rozvedl svou myšlenku Eleyšer.

„A kdyby ji neznala, tak se někoho zeptáme.“ doplnil ho Jechyzar.

„Nejprve bychom se měli zeptat, kde je Velký trh a vodní kanál, abysme tu ženu vůbec našli.“ navrhl muž beze jména, ve kterém začalo vzrůstat vzrušení z toho, že se brzy snad opět setká se svým jménem. Z jedné vedlejší ulice vyšel pán, vedoucí bílého vola.

„Mohl byste nám poradit?“ zeptal se ho Eleyšer. „Potřebujeme se dostat k Velkému trhu a vodnímu kanálu. Kudy se máme vydat?“

„To je snadné, po této hlavní ulici se dostanete až do středu města, ke kašně, kde je Malý trh. Voda do kašny přitéká strouhou z vodního kanálu. Jděte tedy podél ní a dostanete se k vodnímu kanálu i Velkému trhu.“ pověděl jim pán, pokynul na pozdrav a šel i se svým volem dál. Ač byl Albud mnohem větší, než Halimur, ulice, která zde byla nazývána jako hlavní, nebyla zdaleka tak široká jako v předchozím městě. Ale i zde ji lemovaly neuspořádané shluky žlutobílých staveb a stavbiček. Ulice byla klikatá a odbočovalo z ní mnoho menších uliček, kamenných schodišť a ramp. Stáli a chodili zde místní lidé i cizinci, mnozí spolu živě a hlasitě hovořili, na tvářích však měli úsměv a v duši pochopení pro druhého, coby lanko, kterého se může přítel v případě potřeby kdykoli zachytit. Tři cestovatelé poznali, že zdejší lidé nejsou tak podlí a pokrytečtí jako v Halimuru. Tento pocit přispěl k tomu, že se jim vše kolem zdálo milé, přitulné a přátelské. Když došli ke kašně na Malém trhu, rozhodli se, že se zde osvěží vodou, prýstící ze dvou kamenných korýtek, které ústily z nízkého sloupku. U jednoho korýtky stála dívka a plnila vodou hliněnou nádobu.

„Je tato voda dobrá?“ zeptal se jí muž beze jména. „Můžeme se jí bez obav napít?“

„Ano, pijí ji zde všichni. Já sama žiji v tomto městě od narození a nikdy jsem jinou vodu neměla.“

Muži se tedy opláchli a napili. Eleyšer se přitočil k dívce, která stále čekala, až se její nádoba naplní a pokusil se vyzvědět něco o tajemné ženě, za kterou měli namířeno: „Jdeme za někým, kdo by dokázal zbavit našeho přítele tíživého prokletí. Taková osoba prý bydlí někde u Velkého trhu, znáte ji?“

„Já sama o ní vím jen z doslechu. Nikdy jsem zatím její služby nepotřebovala, ale často sem za ní někdo chodí, i lidé z daleka. Myslím, že zatím každému dokázala pomoci. Je určitě moudrá a zkušená.“ řekla mu dívka, vzala nádobu plnou vody do rukou a s rozloučením odešla někam k malým domkům, ohraničujících nevelkou plochu Malého trhu. Muž beze jména měl o důvod víc, aby se mohl těšit na brzké skoncování se svým problémem, místo toho ale posmutněl, neboť dívka s nádobou na vodu mu připomněla chvíli, kdy poprvé spatřil Ariase, kterou už asi nikdy více neuvidí.)

Šli podél kamenné strouhy, kterou přitékala čistá a osvěžující voda do kašny. Kolem kanálku vyrůstaly v mezerách mezi dlažbou různé traviny a květiny, jakoby je přitékala tekoucí voda a lačně zde čekaly, kdy ze strouhy vyšplouchne pár kapek a svlaží jejich vyprahlé listy. Prostor kolem potůčku tvořil širší ulici, v blízkosti vody však nikdo nechodil, snad proto, aby nedošlo k jejímu znečištění. Tři přátelé to pochopili a přidali se do proudu lidí, jdoucích v bezpečné vzdálenosti od strouhy. Vodní kanál, ze kterého strouha vycházela, byl proti nečistotám chráněn nízkou zídou. Na několika místech jej překlenuvaly můstky, rovněž opatřené

obdobnou zídkou. Z kanálu vedlo mnoho dalších struh, které se rozbíhaly do různých částí města. Voda byla tímto kanálem přiváděna z nedalekých hor, kde byl kdysi nalezen pramen dostatečně silný na to, aby dokázal zásobit toto místo.

Jeden z odbočných kanálků vedl do rozlehlého prostoru, plného lidí a přístřešků. Byl to Velký trh. Aby se k němu přátelé dostali, museli přejít přes jeden z blízkých můstků. Na trhu bylo opravdu rušno a živo. Prodáválo se zde na plátnech, rozprostřených na zemi, na nízkých kamenných stolcích, v dřevěných přístřešcích a obchůdky a krámky byly i ve všech okolních domech, i v přilehlých uličkách a ulicích. Prodávat i nakupovat se sem sjížděli lidé ze širokého okolí. Eleyšer si při pohledu na všechny ty mosazné mísy, cínové vázy a stříbrné šperky uvědomil, že pro ženu, od které jdou žádat službu, nic nemají.

„Přece tam nemůžeme přijít jen tak, s prázdnýma rukama. A kouzelnou mapu, ani breviář kouzel jí dát nemůžeme. Musíme pro ni obstarat nějaký dar!“

„Máš pravdu,“ souhlasil s ním Jechyzar, „ale kde ten dar vezmeme? Na trhu se sice prodává spousta věcí, ale na to my nemáme peníze.“

Muž beze jména zahlédl v davu povědomého velblouda a na něm postavu v černém plášti, kterak se líně prodírá mezi lidmi, procházejícími se po trhu.

„Podívejte,“ upozornil své dva kamarády, „naš známý s velbloudem. Zdá se, že stále nenalezl, co hledal.“

„A tímto způsobem to ani nikdy nenalezne,“ zapochyboval Eleyšer. „Něco mě napadlo. Pojďme na něj, pomůžeme jemu i sobě.“

Vydali se tedy naproti jezdcí, který je poznal hned, jak jej oslovili.

„Víme o ženě, která svou moudrostí nenajde v širokém okolí sobě rovné. Co krásnějšího může žena obsáhnout, než neskonalou sílu rozumu a vědění? Sám se o tom budete moci přesvědčit, neboť ke spatření těchto nejcennějších vlastností oči nepotřebujete.“ řekl mu Eleyšer.

Jezdec souhlasil a zdálo se dokonce, že se mu ulevilo. Muž beze jména se cítil, jakoby se účastnil nějakého podvodu, ale říkal si, že nejen krása dívčí tváře by měla být ceněna zlatem, vždyť je tak pomíjivá a nedosažitelná, jako malý pavouček, pádící na napřážené dlani lehkého letního vánku.

V úzkých uličkách mezi nízkými domky, hledala čtveřice ženu, o které vyprávěl starý čajíčkář, hlídač a dívka u kašny. Nečekali, že by její dům byl nějak označen, proto se rozhodli zeptat se postarší paní, sedící na zápraží malé kamenné stavby.

„Dobrý den, hledáme jednu ženu...“ začal Jechyzar, paní ho však nenechala domluvit.

„Trápí vás nějaká kletba, vidíte?“ řekla a postavila se.

„Ano, jak jste to poznala?“ podivil se Jechyzar.

„Už poznám ty, kteří tudy bloumají a hledají mě. Ano, jsem to já, koho vám doporučili. Nuže, odkud přicházíte a jaká je vaše potíže?“

„Jsme z Nalyeského kraje,“ vyložil jí Eleyšer, „a tady náš kamarád by rád získal zpět své jméno. Naši vesnicí kdysi procházel šilhavý poustevník. A jelikož si svou neopatrností zarazil do paty střep, klel na všechny strany. Domníváme se proto, že to byl on, kdo způsobil, že náš přítel i všichni co jej znají, zapomněli jeho jméno. Věříme, ve vaše vyhlášené schopnosti a když nám pomůžete, tento slepý muž ocení vaši moudrost prachem ze zlata a diamantů.“

„Tak tedy pojďte do mého domu, podíváme se, co se s tím dá dělat.“ řekla jim žena a všichni vešli dovnitř, kde byl příjemný chládek a čistým, skromným příbytkem se převylovaly vlnky vonného dýmu. Všichni, kromě muže beze jména, se ženě představili a ona jim řekla, že se jmenuje Fasirha. Poprosila, ať bezejmenný přistoupí blíž. Když tak učinil, podívala se mu z blízka do očí, požádala ho, ať jí ukáže svůj jazyk a položila mu několik otázek, jako například kolik psů už v životě pohládl. Nakonec si od něj vzala jeden vlas a vous a požádala, aby ji na chvíli nechali o samotě. Všichni tedy vyšli ven na ulici. Muž beze jména byl očividně nervózní, přešlapoval a tékal očima po ostatních, kteří byli jen

o něco méně napnutí a také by se již rádi dozvěděli, jak se ta záhada rozluští. Zatímco postávali před domem, mnozí kolemjdoucí vědoucně pokyvovali hlavou, neboť zde často vidali takto stát lidi, kteří přišli požádat Fasirhu o pomoc. Z tržiště sem doléhal obchodní ryk. Ani toto místo tak nebylo zrovna klidné, což snad přispívalo ke zvýšené nervozitě čekajících. Zanedlouho se dveře otevřely a Fasirha pozvala všechny opět dovnitř.

„Našla jsem odpověď na vaši otázku,“ řekla. „Ale nevím, zda vás potěší. Dobrou zprávou by snad mohlo být, že na vás nikdy žádná kletba uvalena nebyla. Šilhavý poustevník asi jen tak naprázdno nadával, vás se to nijak netýkalo. Našla jsem vaše jméno, které jste vždycky měl a nikdy jej neztratil. Jmenujete se Muž Beze Jména. Nebuďte z toho smutný, v cizích jazycích to jméno zní krásně. Bez starostí a s klidem jej použijte a nenechte jej znova padnout do šedivého prachu zapomnění. Byla by jej škoda. Vyjimečnost bolí, ale povznáší a otevírá nové cesty, vedoucí z pěšin vyšlapaných stejnorodými davy. Nepřijímám za své služby žádné dary, mou odměnou je další lidská bytost, zbavená svého trápení.“

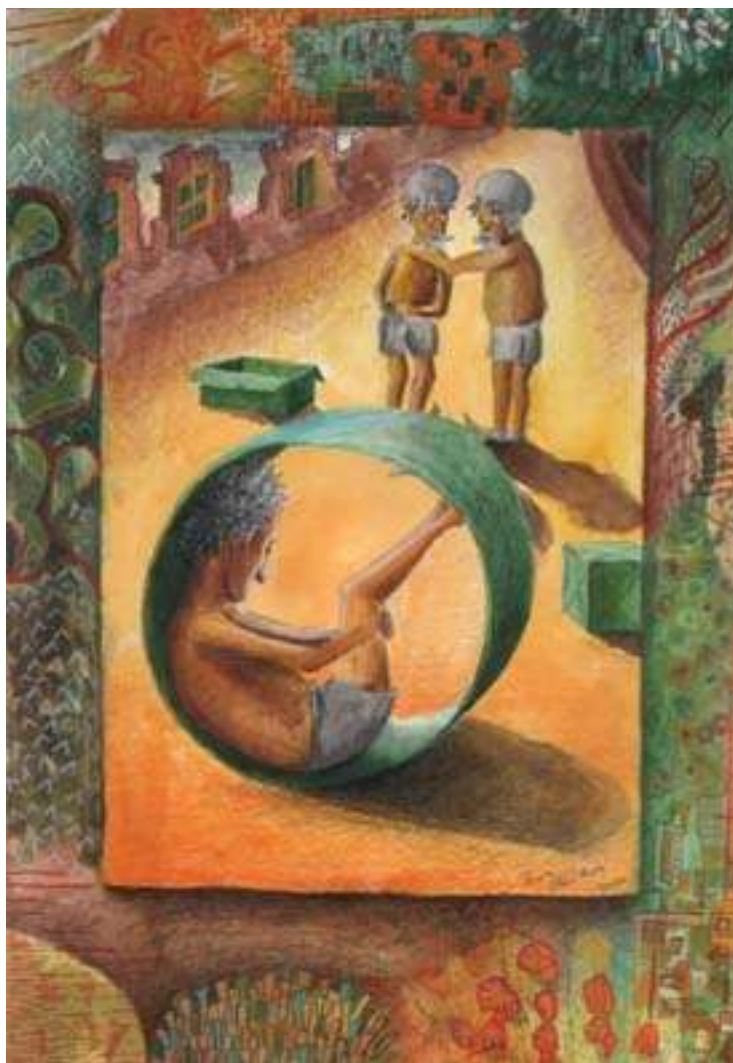
Přátelé zůstali mlčky stát s neskrývanými rozpaky. Zdálo se jim, že jejich otázka zůstala nezodpovězena. Muž Beze Jména byl velmi zklíčen pocitem nenaplněnosti, která se s zavlou vervou pustil do trýznění jeho duše. Ze všeho mu rázem bylo tolik smutno, že nevěděl, co si počít. Chtěl být sám, pryč od zvědavých pohledů a snaživých projevů porozumění. Nesrozumitelně Fasirze poděkoval a aniž by čekal na své přátele, opustil její dům. Jechyzar s Eleyšerem se po sobě tázavě podívali, řekli ženě pár slov a vydali se za svým kamarádem, zatímco nevidomého jezdce nechali nechápavě stát v rohu místnosti, jakoby vydaného na milost a nemilost paní Fasirhy. Nohy nesly Muže Beze Jména kamsi do vedlejších uliček v okolí trhu, kde se povalovala spousta nepotřebných věcí, kterých se zbavovali obchodníci, když už je nechtěli s sebou vézt zpět do svého města či vesnice. Muž Beze Jména si mezi těmito věcmi vyhlédl místočko, do kterého se mohl schovat jako do bezpečného hnízda, aby jej nerušil okolní svět a nechal jej v klidu se svým trápením.

„Co se děje?“ zeptal se jej Jechyzar, když ho s Eleyšerem dohnali.

„Všechno mi uteklo. Mezi prsty, jako jemný písek, ztrácejí se perly života, který je bez nich pustý, jako žaludek lačné jeskynní příšery. Dívka, které bych rád věnoval své srdce, si už asi ani nepamatuje, že žiji a ani nezná a nemůže znát mé jméno, protože jsem nikdy žádné neměl.“ řekl Muž Beze Jména, aniž se na své druhy podíval.

Jechyzar jej chtěl povzbudit: „Ale vždyť přece máš jméno, víš co říkala...“

Eleyšer ho ale nenechal domluvit, otočil se k odchodu a tiše mu řekl: „Pojď, necháme ho o samotě. Myslím, že není moc spokojen s tím, co se dozvěděl. Musí se s tím nějak vyrovnat sám.“

Muž Beze Jména tak zůstal o samotě, s hlavou plnou černých myšlenek. Postupně se v něm vytrácelo rozhořčení nad svým podivným jménem a chmury mu působila hlavně vzpomínka na Ariase, kterou nikdy nepoznal a asi ani nepozná hlouběji. Tu dívku jen krátce zahlédl v běhu svého života, jakoby to bylo sotva postřehnutelné mihnutí, jež však v duši zanechává trvalé stopy. Smířil se se jménem, které mu bylo přirčeno, bude se stejně tak muset smířit i s tím, že už nikdy se neseťká s Ariase, a i kdyby ano, nemohl od ní očekávat opětování svých citů. Stále mu však tanuly myšlenky na to, že by se o něco měl pokusit, trochu víc se snažit. Nedokázal si pak ale odpovědět na otázku, co by dívka získala láskou k němu. Byl by na ni hodný? Měl by ji rád? Stačilo by jí to? Jaká vlastně byla? Vždyť na to, aby blíže poznal její vlastnosti spolu pobýli tak krátce. Bylo to setkání tak nepatrné, že více než skutečná osoba Ariase trápil jeho srdce její iluzorní obraz, který si v sobě nevědomě budoval od první chvíle co ji spatřil. Na základě její krásy, kterou měl možnost posoudit, jí přiřkl mnohé jiné dobré vlastnosti, ve které věřil, ač ve skutečnosti neměl příležitost setkat se s jejich projevením. Nemělo smysl, soužit se láskou ke snu, doufat, že je třeba skutečný. Lepší bude zapomenout na své marné představy, nejlépe mezi svými přáteli. Oni nejsou přece vůbec lhostejní, vždyť vykonali tak dlouhou cestu, jen aby mu pomohli znovu objevit to divné jméno. Vstal ze svého úkrytu a vyšel ven do uličky, kde čekali Jechyzar s Eleyšerem.

„Pojďme, vezmeme kouzelnou mapu a vrátíme se co nejrychleji domů. Zjistili jsme, co jsme chtěli, není tedy důvod zde dále otálet.“

Jechyzar souhlasně vytáhl mapu a vyhledal nejzazší bod, ležící na břehu slanáho jezera.

Malý molk s vypaseným bříškem si hověl ve stínu svého oblíbeného stromu. Kolem něj se válely zbytky různých pochoutek, ukořistěných z loďky, která stále vězela zabořena kýlem v mělčině u břehu. Byl navýsost spokojený a cítil se skutečně blaženě. Jeho klidné rozjímání přerušil zvuk, znějící jakoby do písku dopadl velký kámen. Líně stočil pohled tím směrem a s hrůzou tam spatřil trojici mužů, kterým snědl potraviny. Objevili se z nenadání na břehu, jakoby se snesli z nebe. Molk si v mžiku domyslel, že si přišli pro jídlo a až zjistí, v kom zmizelo, vypráskají mu kožich. Chtěl se dát rychle na útěk, ve svém zděšení však zapomněl, že leží na zádech, takže jen naprázdno kmital nožkama ve vzduchu. Záhy si však své směšné počínání uvědomil, s obtížemi se otočil a neohrabaným hlučným během zmizel v houští. Z tohoto úkrytu sledoval, jak tři muži nasedají do loďky a aniž by se pídili po zásobách, které v ní měli uloženy, odpluli do dále, až na druhý břeh slaného jezera, který byl skryt daleko za obzorem.

KONEC